

JOURNEY BACK TO LESVOS

Creating networks of solidarity
and struggle
for freedom of movement

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΛΕΣΒΟ

ο αγώνας για την ελευθερία της μετακίνησης και την επιστροφή της
αλληλεγγύης πίσω στα σύνορα

RÜCKKEHR NACH LESVOS

Vom Schaffen solidarischer Netzwerke und
dem Kampf für Bewegungsfreiheit

CONTENT ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ INHALT

02 Introduction	02 Εισαγωγή	02 Einleitung
04 Letter to Mitilini: On a journey back to the border	04 Σε ένα ταξίδι πίσω στα σύνορα: Ανοιχτή Επιστολή προς τον τοπικό πληθυσμό	04 Brief an Mitilini: Auf einer Reise zurück an die Grenze
08 Arrival on Lesvos – »My thoughts swam on the way to Mitilini.«	08 Άφιξη στη Λέσβο – "Στο δρόμο προς Μυτιλήνη κολύμπησαν οι σκέψεις μου."	08 Ankunft auf Lesvos – „Auf dem Weg nach Mitilini schwammen meine Gedanken.“
11 Encounters with the Released	11 Συναντήσεις με απελευθερωμέ- νους πρόσφυγες και μετανάστες	11 Begegnungen mit Freigelassenen
18 Villa Azadi	18 Η Βίλλα Αζάντι	18 Villa Azadi
24 Mediawork	24 Δημοσιεύσεις	24 Medienarbeit
26 Memories from October: the Welcomeparty	26 Μνήμες του Οκτωβρίου: Welcome Party	26 Erinnerungen vom Oktober: die Willkommensparty
28 The detention camp near Moria is the Pagani of the Troika!	28 Η φυλακή για τους πρόσφυγες στη Λέσβο κοντά στη Μόρια είναι η Παγανή της Τρόικας!	28 Der Flüchtlingsknast auf Lesvos nahe Moria ist das Pagani der Troika!
37 Meeting with the Mayor of Mitilini	37 Επίσκεψη στο Δήμαρχο Μυτιλήνης	37 Besuch beim Bürgermeister Mitilinis
38 Traces from Lesvos through Europe: Report about an exhibition	38 Τα ίχνη της Λέσβου μέσω της Ευρώπης: Αναφορά σχετικά με μια έκθεση	38 Spuren von Lesvos durch Europa: Bericht über eine Ausstellung
40 Memorial in Thermi	40 Εκδήλωση μνήμης στη Θερμή	40 Gedenkveranstaltung in Thermi

INTRODUCTION

A Trip back to the Border

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ένα ταξίδι πίσω στα σύνορα

EINLEITUNG

Eine Reise zurück an die Grenze

In October 2013 we travelled together to Lesvos. Welcome to Europe and Youth without Borders organised our get-together: young people who arrived in Greece in 2008/2009 and succeeded in fighting for their right to stay in Germany and Sweden returned to their place of arrival in Europe.

We have returned after having had a memorable experience that gave us energy for future struggles.

We are, at the same time, gravely worried about all those who we had to leave behind. Those, who are continuously imprisoned in the new prison near Moria. Those, who are still in Turkey and whose lives will be threatened in the coming days and weeks by the constant push-backs and Frontex's war at sea. Those, who still have not been able to leave Greece, and who have no future there. Those, who struggle every day to create an atmosphere of hospitality but are subjected to the austerity measures by the Troika.

Τον Οκτώβριο του 2013 ταξιδέψαμε μαζί στη Λέσβο. Το Welcome to Europe και η οργάνωση Νέοι χωρίς Σύνορα οργάνωσαν μια συνάντηση: νέοι άνθρωποι που έφτασαν στην Ελλάδα το 2008/2009 και εν τω μεταξύ έχουν κερδίσει πλέον το δικαίωμα να παραμείνουν στη Γερμανία και τη Σουηδία, επέστρεψαν στον τόπο άφιξής τους στην Ευρώπη.

Φύγαμε από τη Λέσβο μετά από έντονες εμπειρίες που μας έδωσαν δύναμη για τις επόμενες μάχες.

Παράλληλα ανησυχούμε βαθιά για εκείνους που έπρεπε να αφήσουμε πίσω. Οσους εξακολουθούν να φυλακίζονται στη νέα φυλακή, κοντά στη Μοριά. Εκείνοι που είναι ακόμα στην Τουρκία και των οποίων η ζωή θα απειληθεί τις προσεχείς ημέρες και εβδομάδες από τις συνεχιζόμενες επιχειρήσεις push-back και τον πόλεμο στη θάλασσα από την Frontex. Εκείνους που ακόμα δεν έχουν καταφέρει να φύγουν από την Ελλάδα και δεν έχουν μέλλον στη χώρα αυτή. Εκείνους που δίνουν καθημερινά πολλά για να υπάρξει μίας ατμόσφαιρα καλωσορίσματος και την ίδια στιγμή πιέζονται οι ίδιοι μέσα από τα προγράμματα εξοικονόμησης της Τρόικα.

Im Oktober 2013 sind wir gemeinsam nach Lesvos gereist. Welcome to Europe und Jugendliche ohne Grenzen haben ein Zusammentreffen organisiert: junge Menschen, die 2008/2009 in Griechenland angekommen waren und inzwischen in Deutschland und Schweden ein Recht zu Bleiben erkämpft haben, kehrten an den Ort ihrer Ankunft in Europa zurück.

Wir sind zurückgekommen nach intensiven Erfahrungen, die uns Kraft gegeben haben für die kommenden Kämpfe.

Wir sind zugleich in großer Sorge um all jene, die wir zurücklassen mussten. Diejenigen, die im neuen Knast, nahe Moria, weiter gefangen gehalten werden. Diejenigen, die noch in der Türkei sind und deren Leben in den kommenden Tagen und Wochen durch die andauernden Push-Backs und den Krieg auf dem Meer von Frontex bedroht sein wird. Diejenigen, die es nach Jahren noch immer nicht geschafft haben, Griechenland zu verlassen und die dort keine Zukunft haben. Diejenigen, die täglich viel geben, um eine Atmosphäre des Willkommens zu verbreiten und die zugleich selbst ausgepresst werden durch die Sparprogramme der Troika.

At this point we would like to thank all those who supported this journey: The friends of the 'Village of all together', The NGO Siniparxis in Aegeais, ERGATI-KI LESXI – the Workers Club in Mitilini, ERA AEGAIU – Radio Era, the previously state-owned and now occupied radio station in the Aegean, The fishing club in Thermi – Poseidon, Three whales that appeared shortly after our memorial in Thermi, The mayor of Mitilini, The management of Tsamakia beach – ADEL, Dafni and Giannis of the Hotel Votsala for the affectionate and warm welcome after the memorial, Epimelitirio for the possibility of having the exhibition there, Web for the print-outs, The boys of Agiassos, and all those who welcomed us on Lesvos and who supported us in diverse ways...

It would not have been possible to have this booklet in three languages without the support of the translators: special thanks to Kathy, Maurice, Chrissa and Aristos!

For us it was not easy to leave. We want to continue in supporting Lesvos to be an island of stories of successful struggles against prisons and walls and this war against refugees at sea. We do not want any further victims of this regime, we want to end the killing. We promise to come back until we have achieved what we long for: a welcoming Europe.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους που μας στήριξαν σε αυτό το ταξίδι: Τις φίλες και τους φίλους από το Χωριό του Όλοι Μαζί, Την ΜΚΟ Συνύπαρξη στο Αιγαίο, Την Εργατική Λέσχη Μυτιλήνης, Την ΕΡΑ Αιγαίου, τον πρώην κρατικό και πλέον υπό κατάληψη ραδιοφωνικό σταθμό του Αιγαίου, Την Λέσχη Ψαράδων στη Θερμή «Ποσειδώνας», Τρεις φάλαινες που εμφανίστηκαν λίγο μετά την τελετή μνήμης στη Θερμή, τον Δήμαρχο Μυτιλήνης, την διοίκηση στην παραλία Τζαμάκια– ADEL, Την Δάφνη και τον Γιάννη από το ξενοδοχείο Βότσαλα για την εγκάρδια και θερμή υποδοχή τους μετά την τελετή μνήμης, Το Επιμελητήριο που μας έδωσαν την δυνατότητα να πραγματοποιήσουμε την έκθεση, Το κατάστημα Web για τις εκτυπώσεις, Τους ανήλικους από την Αγίασο, Και όλους που μας καλωσόρισαν στην Λέσβο και μας στήριξαν τόσο πολύ με διαφορετικούς τρόπους...

υτό το φυλλάδιο δεν θα ήταν δυνατόν να τυπωθεί σε τρεις γλώσσες χωρίς την υποστήριξη των μεταφραστών: ένα πολύ ιδιαίτερο ευχαριστώ σε Kathy, Maurice, Χρύσα και Αρίστο!

Δεν ήταν εύκολο για εμάς να φύγουμε πάλι από το νησί. Θα συνεχίσουμε και θα στηρίζουμε τη Λέσβο ώστε να γίνει ένα νησί με ιστορίες επιτυχημένων αγώνων ενάντια στις φυλακές και τους φράχτες και εναντίον αυτού του πολέμου σε βάρος των προσφύγων στη θάλασσα. Δεν θέλουμε περισσότερα θύματα του καθεστώτος αυτού, θέλουμε να σταματήσουμε αυτή τη δολοφονία. Υποσχόμαστε να επανέλθουμε μέχρι να επιτύχουμε αυτό το οποίο λαχταράμε: μια Ευρώπη η οποία θα καλωσορίζει τους πρόσφυγες.

Wir möchten an dieser Stelle allen danken, die uns auf dieser Reise unterstützt haben: Den Freundinnen und Freunden vom „Dorf der alle zusammen“, der NGO Siniparxis in Aegeais, ERGATIKI LESXI – dem Workers Club in Mitilini, ERA AEGAIU – Radio Era, dem ehemals staatlichen, inzwischen besetzen Radiosender der Ägäis, dem Fischerclub von Thermi – Poseidon, drei Walen, die kurz nach der Gedenkveranstaltung in Thermi auftauchten, dem Bürgermeister von Mitilini, der Verwaltung des Tsamakia Strands – ADEL, Dafni und Giannis vom Hotel Votsala für den herzlichen und warmen Empfang nach der Gedenkveranstaltung, Epimelitirio für die Möglichkeit, die Ausstellung zu zeigen, Web für das Drucken, den Jungs aus Agiassos, und Allen, die uns auf Lesvos willkommen heißen haben und uns auf so vielfältige Art und Weise unterstützt haben...

Diese Broschüre wäre dreisprachig nicht möglich gewesen ohne die Unterstützung der Übersetzer_innen: ein ganz besonderer Dank geht an Kathy, Maurice, Chrissa und Aristos!

Für uns war es nicht einfach, die Insel wieder zu verlassen. Wir werden weitermachen und Lesvos dabei unterstützen, eine Insel der Geschichten erfolgreicher Kämpfe gegen Knäste und Mauern und gegen diesen Krieg gegen Flüchtlinge auf dem Meer zu sein. Wir wollen keine weiteren Opfer dieses Regimes, wir wollen dieses Töten stoppen. Wir versprechen, zurückzukommen, bis wir erreicht haben wonach wir uns sehnen: ein Europa, das Willkommen heißt.

LETTER TO MITILINI

On a journey back to the border

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΠΙΚΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟ

Σε ένα ταξίδι πίσω στα σύνορα

BRIEF AN MITILINI

Auf einer Reise zurück an die Grenze

Dear people in Mitilini and on Lesbos island,

Αγαπητοί κάτοικοι Μυτιλήνης και Λέσβου,

Liebe Menschen von Mitilini und der Insel Lesbos,

We came via Lesbos and/or Greece to Europe, most of us some years ago and we are living now in different cities in Germany and Sweden. We finally got a right to stay and arrived. And we want to start a journey back to the border to track back our own traces to Europe.

Για τους περισσότερους από εμάς ο πρώτος μας σταθμός σε Ευρωπαϊκό έδαφος ήταν η Λέσβος. Μετά από κάποιο διάστημα που ζήσαμε στην Ελλάδα φύγαμε για άλλες χώρες, όπως η Γερμανία και η Σουηδία. Τώρα, που έχουμε επιτέλους ‘χαρτιά’, επιστρέφουμε. Θέλουμε να ξανακάνουμε το ταξίδι του ερχομού μας, γυρνώντας πίσω στα σύνορα από όπου φτάσαμε, πατώντας ξανά τα πρώτα ίχνη μας στην Ευρώπη.

A lot of us have made our first steps on European soil on your island. And many of us have been in Pagani, this very bad place on your island that is now history – after a long and hard struggle from inside and outside. We have made a lot of bitter experiences in Greece – but we have also met you and others who had been in solidarity with our struggle.

Also today refugees arrive on Lesbos, among them unaccompanied minor refugees, like us. They are like we have been, without help and support. As we said already we have made a lot of bitter experiences: we have survived the dangerous trip on the small boats, we have seen prisons and violence by the police. We have experienced homelessness and push-backs and racist attacks also on our further journey and with the fingerprints the border followed us until our countries of destination.

But we have also seen you and many others who helped us, sometimes with

Wir sind über Lesbos und/oder Griechenland nach Europa gekommen, die meisten von uns vor einigen Jahren, und wir leben nun in verschiedenen Städten in Deutschland und Schweden. Wir haben endlich das Recht zu bleiben bekommen und sind angekommen. Wir wollen eine Reise zurück an die Grenze beginnen, um unsere eigenen Spuren auf dem Weg nach Europa aufzusuchen.

Viele von uns haben die ersten Schritte auf europäischer Erde auf eurer Insel gemacht. Und viele von uns waren in Pagani, in diesem schlimmen Ort auf eurer Insel, der nun Geschichte ist, nach einem langen und harten Kampf von innen und außen. Wir haben viele bittere Erlebnisse in Griechenland gehabt, aber wir haben auch euch und andere getroffen die sich mit unserem Kampf solidarisierten.

Auch heute kommen Geflüchtete auf Lesbos an, unter ihnen unbegleitete Minderjährige, so wie wir. Sie sind so wie wir es waren, ohne Hilfe und Unterstützung. Wir haben bereits gesagt, dass wir viele bittere Erfahrungen gemacht haben: wir haben die gefährliche Fahrt in kleinen Booten überlebt, wir haben Gefängnisse und Polizeigewalt durchgemacht. Wir haben Obdachlosigkeit,

seemingly very small things like giving us a pair of shoes or food or just a friendly welcome. Many of us came to the island in a time when a lot of things were different than usual: during Noborder 2009 we stayed in the circus tent in the harbour of Mitlini directly after our arrival. In the very first moment we found friends from all over Europe. Others have spent some time in Agiassos, among us also known as the “Villa Azadi”, the villa of freedom. We come to meet you again and to thank all those on the island, who set their welcoming against the cruel borderregime. You gave us the hope that was necessary to reach our right to stay. For many of us this has been a starting point of a common struggle for the vision of another, a welcoming Europe, that maybe exists in the future.

We travel together with other young friends organised in a group called “Youth without borders”, some of them came years before us and they had another but also hard struggle against the deportations and for their final right to stay. We found out that our struggle is one. We make this journey to remind our selves on the struggles in our backpack – and we want to go a step further and raise our voice against the inhuman way how the European authorities treat refugees, directly here at the starting point of our journeys through Europe.

We want to use the journey for a coming together, between us who have been in transit on Lesbos and went further, with those who right now make their first steps – and with all those who are standing on our side because they believe in solidarity and not in borders.

After our arrival we see clearly another border, the invisible one and we think it is a similar border you are facing, while struggling to survive in Greece suffering from unpaid work, unemployment and without health care. Let us tell it in simple words: we have not been free when we had to run undocumented from Greece to Italy or Serbia and Hungary and further on to northern Europe.

έχουμε δει φυλακές και χρήση βίας από την αστυνομία. Εχουμε ζήσει την εμπειρία του να είσαι άστεγος, να μας έχουν προωθήσει παράνομα πίσω [στην Τουρκία] και έχουμε βιώσει ρατσιστικές επιθέσεις και στην συνέχεια του ταξιδιού μας. Μέσω των δακτυλικών αποτυπωμάτων [που μας πήραν οι αρχές κατά την είσοδο μας στην Ελλάδα] τα σύνορα μας ακολούθησαν σε όλο μας το ταξίδι, μέχρι τις χώρες προορισμού μας.

Ομως συναντήσαμε εσάς και πολλούς άλλους που μας βοήθησαν προσφέροντας πράγματα που φαινονταν απλά, όπως το να μας δώσουν ένα ζεγάρι παπούτσια ή φαγητό ή απλά μια φιλική υποδοχή. Πολλοί από εμάς ήρθαν στο νησί σε μια εποχή που πολλά πράγματα ήταν διαφορετικά από το συνηθισμένο: κατά τη διάρκεια του 2009 στο Noborder μείναμε στο INFOPOINT στο λιμάνι της Μυτιλήνης αμέσως μετά την άφιξή μας. Από την πρώτη στιγμή βρήκαμε φίλους από όλη την Ευρώπη. Άλλοι έχουν περάσει κάποιο χρονικό διάστημα στον ξενώνα ανηλίκων στην Αγιάσο, γνωστή μεταξύ μας ως "Villa Azadi", βίλα της ελευθερίας.

Ηρθαμε να σας συναντήσουμε ξανά και να ευχαριστήσουμε όλους εκείνους στο νησί, που έβαλαν το καλωσόρισμα απέναντι στο σκληρό καθεστώς φύλαξης των συνόρων. Μας δώσατε την ελπίδα που ήταν αναγκαία για να έχουμε τη δύναμη να διεκδικήσουμε το δικαίωμα μας να μείνουμε. Για πολλούς από εμάς αυτή ήταν μια αφετηρία ενός κοινού αγώνα για το όραμα μίας άλλης φιλόξενης Ευρώπης, η οποία ίσως να υπάρξει στο μέλλον.

Τώρα θα ταξιδέψουμε μαζί με άλλους νέους φίλους που έχουν οργανωθεί σε μια ομάδα που ονομάζεται «Νεολαία χωρίς σύνορα» (JOG) . Μερικοί από αυτούς ήρθαν χρόνια πριν από εμάς και αναγκάστηκαν να κάνουν αγώνες για να μην απελαθούν και να αποκτήσουν άδεια παραμονής. Ο αγώνας μας είναι κοινός. Κάνουμε αυτό το ταξίδι για να κερδίσουμε την χαμένη μας αξιοπρέπεια έχοντας τις αναμνήσεις στο σακίδιο μας. Και θέλουμε να πάμε ένα βήμα

push-backs und rassistische Übergriffe erfahren, auch auf unserer weiteren Reise und mit den Fingerabdrücken folgte uns die Grenze bis in unsere Ankunfts-länder.

Aber wir haben auch erlebt, wie ihr und andere uns geholfen habt, manchmal mit scheinbar nur kleinen Dingen, wenn ihr uns ein paar Schuhe oder Essen gabt oder uns einfach freundlich willkommen heißen habt. Viele von uns kamen auf diese Insel zu einer Zeit, in der viele Dinge anders waren als normalerweise: während Noborder 2009 kamen wir in einem Zirkuszelt im Hafen von Mitilini unter, direkt nach unserer Ankunft. Vom ersten Moment an fanden wir Freunde aus ganz Europa. Andere haben einige Zeit in Agiassos verbracht, in dem Haus, das wir unter dem Namen „Villa Azadi“ kennen, die Villa der Freiheit. Wir kommen um Euch wiederzusehen und uns bei all denen auf dieser Insel zu bedanken, die ihr Willkommen gegen das grausame Grenzregime gestellt haben. Ihr habt uns die Hoffnung gegeben, die notwendig war, um unser Bleiberecht zu erkämpfen. Für viele war dies der Ausgangspunkt für einen gemeinsamen Kampf für die Vision eines anderen, eines einladenden Europa, welches vielleicht in der Zukunft existieren wird.

Wir reisen zusammen mit anderen jungen Freunden, organisiert in der Gruppe "Jugendliche ohne Grenzen". Einige von ihnen kamen Jahre vor uns und sie hatten einen anderen, aber ebenso harten Kampf gegen Abschiebungen und für das Bleiberecht. Wir haben erkannt, dass unser Kampf ein gemeinsamer ist. Wir sind auf dieser Reise, um uns an unsere eigenen Kämpfe in unserem Gepäck zu erinnern – und wir wollen einen Schritt weitergehen und unsere Stimmen erheben gegen die unmenschliche Art, wie die europäischen Autoritäten Geflüchtete behandeln, genau hier am Ausgangspunkt unserer Reise durch Europa.

Wir wollen diese Reise als Gelegenheit nutzen zusammenzukommen, mit

It was a hard and dangerous trip, but we have been on the move. But afterwards we discovered that there is another, we call it the “inner border”. Nowadays we struggle with the clock in the morning that reminds us for the date in the migration office, for the pressure to find a low paid job. If we want to meet friends we have to check our calendars. Every-day they remind us our place: in the low wage segment as cleaners or on the construction sites. You can imagine that we will not accept this border as well.

We will come in October 2013 to Mitilini, the main time will be 10th-14th of October, but some will come before and some will stay longer. We want to invite you to search together for the traces of our common struggle against the borders – the outer and the inner ones. We want to exchange experiences. We want to tell you our stories of resistance and to listen to yours. We want to mourn all those who had been senselessly dying in the sea and cannot be with us. We want to protest and struggle against the inhuman European borderregime. We see it as another step for organising networks across borders and discuss about future strategies and to where this journey might bring us.

We have arrived. There are certain things nobody can take away from us any more: the ability to move and to build connections and friendships that go beyond the border. We come to Lesbos because we want to share this with you.

We want to come together to fight the inner and the outer borders that are made to separate us. For us and for everybody. For another Europe that says “Welcome”.

παραπέρα και να υψώσουμε τη φωνή μας ενάντια στον απάνθρωπο τρόπο με τον οποίο οι ευρωπαϊκές αρχές αντιμετωπίζουν τους πρόσφυγες. Εδώ, στο σημείο εκκίνησης των ταξιδιών μας προς την Ευρώπη.

Θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε αυτό το ταξίδι για μια συνάντηση: να βρεθούμε όσοι/ες περάσαμε από τη Λέσβο ως έναν ενδιάμεσο σταθμό του ταξιδιού μας κάποια χρόνια πριν με αυτούς που τώρα κάνουν τα πρώτα τους βήματα – και με όλους εκείνους που στέκονται στο πλευρό μας, γιατί πιστεύουν στην αλληλεγγύη και όχι στα σύνορα.

Μετά την άφιξή μας, είδαμε ξεκάθαρα ένα άλλο σύνορο, ένα αόρατο. Πιστεύουμε ότι είναι ένα σύνορο παρόμοιο με αυτό που και εσείς έρχεστε καθημερινά αντιμέτωποι ενώ αγωνίζεστε να επιβιώσετε στην Ελλάδα σε συνθήκες επισφαλούς εργασίας, με όλο και χαμηλότερους μισθούς, ή άνεργοι, χωρίς μέριμνα από το κράτος ούτε καν για βασικά ζητήματα όπως η υγεία.

Ας το πούμε με απλά λόγια: δεν ήμασταν ελεύθεροι όταν διασχίζαμε χωρίς χαρτιά την Ελλάδα, την Ιταλία ή τη Σερβία και την Ουγγαρία για να συνεχίσουμε προς τη Βόρεια Ευρώπη. Ήταν ένα δύσκολο και επικίνδυνο ταξίδι αλλά ήμασταν σε κίνηση. Ζώντας, όμως, στην Ευρώπη ανακαλύψαμε ότι υπάρχουν και άλλα σύνορα, τα “εσωτερικά σύνορα”: τον τρόπο που μας αντιμετωπίζουν οι αρχές και η αστυνομία, τα γραφεία μετανάστευσης, τον τρόπο που μας αντιμετωπίζουν κάποιοι πολίτες της Ευρώπης, η κακοπληρωμένη εργασία χωρίς ασφάλιση και σταθερότητα ως καθαριστές ή χτίστες. Ολα είναι ρυθμισμένα σε ρυθμούς που καθημερινά μας θυμίζουν τη ‘θέση’ μας. Οπως, όμως, αντισταθήκαμε στα σύνορα στο ταξίδι

denjenigen die im Transit auf Lesbos waren und weitergezogen sind, mit denen die gerade jetzt ihre ersten Schritte machen, und mit all denen die auf unserer Seite stehen weil sie an Solidarität glauben und nicht an Grenzen.

Nach unserer Ankunft können wir deutlich eine andere Grenze sehen, eine unsichtbare, und wir glauben, es ist eine ähnliche Grenze, die man vor sich hat, wenn man ums Überleben in Griechenland kämpft, durch unbezahlte Arbeit, Arbeitslosigkeit und ohne Gesundheitsvorsorge. Lasst es uns einfach ausdrücken: wir waren nicht frei, als wir ohne Dokumente von Griechenland nach Italien oder Serbien und Ungarn und weiter nach Nordeuropa fliehen mussten. Es war eine schwere und gefährliche Reise, aber wir blieben in Bewegung. Aber danach haben wir realisiert, dass es eine andere, „innere Grenze“ gibt. Heute kämpfen wir mit der Uhr am Morgen, die uns an unseren Termin mit der Ausländerbehörde erinnert und an den Druck, eine wenig bezahlte Arbeit zu finden. Wenn wir Freunde treffen wollen, müssen wir unsere Kalender checken. Jeden Tag erinnern sie uns an unseren Platz: im Niedriglohnsektor als Putzkraft oder auf Baustellen. Ihr könnt euch denken, dass wir diese Grenze auch nicht akzeptieren.

μας έτσι δεν θα τα αποδεχτούμε ούτε και τώρα.

Θα έρθουμε τον Οκτώβριο του 2013 στην Μυτιλήνη. Το κυρίως διάστημα θα είναι 10-14 Οκτωβρίου, αλλά μερικοί θα έρθουν πιο πριν και κάποιοι θα μείνουν περισσότερο. Θέλουμε να σας προσκαλέσουμε να ψάξετε μαζί μας για τα ίχνη του κοινού αγώνα μας ενάντια στα σύνορα – τα εξωτερικά και τα εσωτερικά. Θέλουμε να ανταλλάξουμε εμπειρίες. Θέλουμε να σας πούμε τις δικές μας ιστορίες αντίστασης και να ακούσουμε τις δικές σας. Θέλουμε να θρηνησουμε όλους όσους πέθαναν άδικα στη θάλασσα και δεν μπορούν να είναι μαζί μας. Θέλουμε να συζητήσουμε για τα μελλοντικά μας σχέδια και να δούμε που μπορούμε να φτάσουμε με αυτό το ταξίδι. Θέλουμε να διαμαρτυρηθούμε ενάντια στο απάνθρωπο ευρωπαϊκό καθεστώς συνόρων.

Εχουμε πια φτάσει. Υπάρχουν ορισμένα πράγματα που κανείς δεν μπορεί να μας τα πάρει πίσω πια: η ικανότητα να κινούμαστε και να δικτυωνόμαστε και να κάνουμε φίλίες που πηγαίνουν πέρα από τα σύνορα. Ερχόμαστε στη Λέσβο, γιατί θέλουμε να το μοιραστούμε αυτό μαζί σας.

Θέλουμε να παλέψουμε μαζί σας ενάντια στα εσωτερικά και εξωτερικά σύνορα που υπάρχουν για να μας χωρίζουν. Για εμάς και για όλους. Για μια άλλη Ευρώπη που θα λέει «Καλώς όρισε».

Θα σας στείλουμε περισσότερες ιδέες για το πρόγραμμα του Οκτωβρίου σύντομα – και θα είμαστε ευτυχείς αν έχετε κάποιες προτάσεις εσείς. Ανυπομονούμε να σας δούμε.

Η ελευθερία της μετακίνησης είναι δικαίωμα όλων!

Wir werden im Oktober 2013 nach Mitilini kommen, hauptsächlich in der Zeit vom 10. bis 14. Oktober, aber einige werden früher kommen und andere werden länger bleiben. Wir wollen euch einladen, mit uns gemeinsam die Spuren unseres gemeinsamen Kampfes gegen die Grenzen zu suchen, die äußeren und inneren. Wir wollen Erfahrungen austauschen. Wir wollen euch unsere Geschichten des Widerstands erzählen und euren zuhören. Wir wollen um diejenigen trauern, die sinnlos im Meer gestorben sind und nicht mit uns sein können. Wir wollen protestieren und kämpfen gegen das unmenschliche europäische Grenzregime. Wir sehen es als einen weiteren Schritt, Netzwerke über Grenzen hinaus zu organisieren, und wir wollen über zukünftige Strategien debattieren und darüber, wohin uns diese Reise führen kann.

Wir sind angekommen. Es gibt Dinge die dir niemand mehr wegnehmen kann: die Möglichkeit sich zu bewegen und Verbindungen und Freundschaften aufzubauen, die über Grenzen hinaus gehen. Wir kommen nach Lesbos, weil wir dies mit Euch teilen wollen.

Wir wollen zusammenkommen, um gegen die inneren und äußeren Grenzen zu kämpfen die uns trennen. Für uns und für alle. Für ein anderes Europa, das Menschen willkommen heißt.

Wir werden Euch bald mehr Ideen für die Gestaltung der Tage im Oktober schicken und wir würden uns freuen, wenn ihr auch Vorschläge hättet. Lasst uns Kommunikationen aufbauen. Wir freuen uns darauf Euch zu treffen!

Bewegungsfreiheit ist das Recht eines Jeden!

ARRIVAL ON LESVOS

My thoughts swam on the way to Mitilini.

ΑΦΙΞΗ ΣΤΗ ΛΕΣΒΟ

Οι σκέψεις μου κολυμπούσαν στην διαδρομή προς την Μυτιλήνη.

ANKUNFT AUF LESVOS

Auf dem Weg nach Mitilini schwammen meine Gedanken.

“My thoughts swam on the way to Mitilini. I thought about how beautiful this island might be.”

Sunday night, arrival in Mitilini. When we, a group of 10 people, arrived at the beach of Tsamakia we were enthusiastic. We felt: we finally made it here to Mitilini to meet people who are in solidarity with us. Some of us were in Mitilini for the first time, others knew the island already from their first arrival in Europe, 1, 2, 3, or 6 years ago.

“When I went back on the airplane something else entered my mind. I thought about the time when I arrived in Mytilene by boat or as interpreter. Now, three and a half years later I come back as a tourist! This is life, always full of surprises. I was excited on the plane.”

We were very happy to see the Mediterranean Sea and at the same time Turkey as well. The place that is for many the last step on their path to Europe. All of us set off there with a lot of hope and expectation. At the same time we felt woe-ful and sad as we know that many lose their lives when trying to escape. Some of us also had to go through the same path of escape and arrived back then in Mitilini. This nice view is always connected with painful memories.

“Οι σκέψεις μου κολυμπούσαν στην διαδρομή προς την Μυτιλήνη. Σκεφτόμουν πόσο όμορφο μπορεί να είναι αυτό το νησί.”

Κυριακή βράδυ, η άφιξη στη Μυτιλήνη. Όταν εμείς, μια ομάδα από δέκα άτομα, φτάσαμε στην παραλία Τσαμάκια, ήμασταν ενθουσιασμένοι. Νιώθαμε: επιτέλους φτάσαμε στην Μυτιλήνη να συναντήσουμε τους ανθρώπους με τους οποίους έχουμε αλληλεγγύη. Κάποιοι από εμάς ήταν στην Μυτιλήνη για πρώτη φορά, άλλοι ήξεραν το νησί από την πρώτη άφιξη τους στην Ευρώπη πριν από ένα, δύο, τρία ή έξι χρόνια.

“Όταν ξαναπήκα στο αεροπλάνο κάτι καρφώθηκε στο μυαλό μου. Σκέφτηκα την πρώτη φορά, όταν έφτασα στην Μυτιλήνη μέσω βάρκας ή ως μεταφραστής. Τώρα, τρισήμιση χρόνια μετά ξαναγυρίζω ως τουρίστας! Αυτή είναι η ζωή, πάντα γεμάτη εκπλήξεις! Ήμουν ενθουσιασμένος στο αεροπλάνο.”

Ήμασταν πολύ χαρούμενοι που είδαμε τη Μεσόγειο θάλασσα πάλι κι επίσης την Τουρκία. Το μέρος όπου για πολλούς είναι το τελευταίο βήμα πριν την Ευρώπη. Όλοι προετοιμαστήκαμε για αυτό με μεγάλο ενθουσιασμό και ελπίδα. Την ίδια στιγμή όμως νιώθαμε λυπημένοι μιας και ξέρουμε ότι πολλοί χάνουν τις

„Auf dem Weg nach Mitilini schwammen meine Gedanken. Ich dachte darüber nach, wie schön diese Insel wohl sein mag.“

Sonntagnacht, Ankunft in Mitilini. Wir, eine kleine Gruppe von 10 Personen, waren sehr begeistert als wir am Strand von Tsamakia angekommen sind. Mit dem Gefühl: Endlich haben wir es wieder geschafft! Uns hier in Mitilini zu treffen mit Menschen, die sich mit uns solidarisiert haben. Manche von uns waren das erste Mal in Mitilini, andere kannten die Insel schon von ihrer ersten Ankunft in Europa – vor 1, 2, 3 oder 6 Jahren.

„Als ich wieder ins Flugzeug stieg, kam mir etwas anderes in den Kopf. Ich dachte an die Zeit, in der ich in Mitilini ankam mit dem Schlauchboot oder als Dolmetscher. Jetzt dreieinhalb Jahre später komme ich zurück als Tourist! So ist das Leben, immer überraschend. Im Flugzeug war ich aufgeregt.“

Wir waren sehr erfreut das Mittelmeer zu sehen und gleichzeitig die Türkei in Sichtweite zu haben. Der Ort, der für viele der letzte Schritt auf dem Weg nach Europa ist. Wir alle brachen dort mit viel Hoffnung und Erwartung auf. Im selben Augenblick fühlten wir Wehmut und Trauer, weil wir wissen, dass

“Suddenly, when we arrived in Mitilini, we were interrupted by the police at the exit of the ferry. All the nice thought that I just had vanished at once. The police checked us. We are not criminal, the only problem is that we are people who fled.”

In the first nights some of us were not able to sleep. We were happy and had expectations but we were, at the same time, personally confronted with all that takes place here. Imagine, in front of your eyes there is sun and the Mediterranean Sea and then, a moment later, there are refugees who run ashore.

“Now in Mitilini I hope that we can help the people who go through what we had experienced back then.”

ζωές τους καθώς προσπαθούν να δραπετεύσουν. Μερικοί από μας χρειάστηκε να περάσουν κι αυτοί από το μονοπάτι της φυγής αλλά επέστρεφαν τώρα πίσω στην Μυτιλήνη. Αυτή η ωραία εικόνα είναι πάντα συνδεδεμένη με επώδυνες αναμνήσεις.

“Ξαφνικά όταν φτάσαμε στην Μυτιλήνη, μας σταμάτησε η αστυνομία στην έξοδο του πλοίου. Όλες οι θετικές σκέψεις που είχα μέχρι τώρα εξαφανίστηκαν. Η αστυνομία μας έλεγξε. Δεν είμαστε εγκληματίες, το μόνο πρόβλημα είναι πως είμαστε άνθρωποι που τράπηκαν σε φυγή.”

Τις πρώτες νύχτες, μερικοί από εμάς δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Ήμασταν χαρούμενοι και είχαμε προσδοκίες αλλά την ίδια στιγμή ήμασταν αντιμέτωποι με αυτά που συνέβησαν κάποτε εδώ. Φαντάσου μπροστά στα μάτια να σου να υπάρχει ο ήλιος και η Μεσόγειος κι αμέσως μετά πρόσφυγες να τρέχουν στην ξηρά.

“Τώρα στην Μυτιλήνη, εύχομαι να βοηθήσουμε τους ανθρώπους που περνάνε αυτά που περάσαμε κι εμείς κάποτε.

viele auf der Flucht ihr Leben verlieren. Einige von uns haben diesen Fluchtweg auch durchmachen müssen und sind damals in Mitilini angekommen. Der schöne Ausblick ist immer noch mit schmerzhaften Erinnerungen verbunden.

„Plötzlich als wir in Mitilini ankamen, wurden wir am Ausgang der Fähre durch die Polizei gestört. All die schönen Gedanken, die ich gerade noch hatte, waren auf einmal weg. Die Polizei kontrollierte uns. Wie sind nicht kriminell, das einzige Problem ist das wir Flüchtlinge sind.“

In den ersten Nächten konnten manche von uns nicht gut schlafen, einerseits hatten wir Freude und Erwartungen, andererseits waren wir mit dem was hier geschieht persönlich konfrontiert. Stellt euch vor, vor euren Augen die Sonne und das Mittelmeer und dann im nächsten Moment seht ihr, wie Flüchtlinge am Ufer stranden...

„Jetzt auf Mitilini hoffe ich, dass wir den Menschen hier helfen können, die das durchmachen, was ich damals erlebt habe.“

ENCOUNTERS

with the Released

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

με απελευθερωμένους πρόσφυγες και μετανάστες

BEGEGNUNGEN

mit Freigelassenen

Finally the time had come, the gathering was about to start... The last preparations were carried out, the precise daily routines were arranged and we were in the internet café to complete the updates for the website. Suddenly there appeared a group of young guys, all of them with blue sleeping bags in their hands, looking around. They seemed as if they had to make a decision, the decision how to carry on. We went to them to ask whether they needed help. They were not sure whether to say “yes” or “no”. We talked for a bit and they decided to sit with us and rest for a while. They told us that they were just released from the refugee prison and wanted to travel on immediately. They arrived a few days ago by dinghy and were arrested at once. They were adolescents and amongst them also children, all of them without parents. They looked tired and scared, but still wanted to take the ferry to Athens immediately. We invited them over so that they could rest and celebrate their release with us. We wanted to relieve them from the heavy burden they were carrying, even if only for a few hours, so that they could breathe deeply again and meet our group. They all came to us; we ate together and talked for a long time. We exchanged experiences and told one another about our adventures. And then the party started. For a few moments we forgot all the sorrows and bad experiences that we had to endure during our escape. Everybody danced and sang. We had made these experiences years ago and were now on

Επιτέλους είχε έρθει η στιγμή για να ξεκινήσει η συνάντηση... Τέλειωσαν οι τελευταίες προετοιμασίες, η καθορισμένη καθημερινή ρουτίνα είχαν κανονιστεί και ήμασταν στο ίντερνετ καφέ να ολοκληρώσουμε τις ενημερώσεις για την ιστοσελίδα μας. Ξαφνικά, εμφανίστηκε μια ομάδα νεαρών αντρών, οι οποίοι κρατούσαν μπλε υπνόσακους στα χέρια τους ο καθένας και κοιτούσαν γύρω γύρω. Φαινόταν σαν να προσπαθούν να αποφασίσουν για το πού θα πάνε. Πήγαμε να τους ρωτήσουμε εάν χρειαζόνταν βοήθεια. Δεν ήταν σίγουροι αν θα πούνε “ναι” ή “όχι”. Μιλήσαμε λίγο και τελικά αποφάσισαν να καθίσουν λίγο μαζί μας και να ξεκουραστούν. Μας είπαν πως μόλις τους είχαν ελευθερώσει από τις φυλακές προσφύγων και ότι ήθελαν να φύγουν αμέσως.

Είχαν φτάσει εδώ πριν λίγες και τους συνέλαβαν απευθείας. Ήταν έφηβοι με παιδιά, τα οποία δεν είχαν γονείς. Φαινόntonτουσαν κουρασμένοι και τρομαγμένοι αλλά και πάλι ήθελαν να πάρουν το πλοίο για την Αθήνα αμέσως. Τους καλέσαμε μαζί μας για να ξεκουραστούν και να γιορτάσουν την απελευθέρωση τους μαζί μας. Θέλαμε να τους ανακουφίσουμε από το βάρος που κουβαλούσαν, ακόμα κι αν ήταν για λίγες ώρες, ώστε να μπορέσουν να αναπνέουν και να γνωρίσουν την ομάδα μας. Ηρθαν όλοι μαζί μας, φάγαμε και μιλήσαμε για πολλή ώρα. Ανταλλάξαμε εμπειρίες και μιλήσαμε για τις περιπέτειες μας. Και τότε άρχισε η γιορτή. Για μερικές στιγμές ξεχάσαμε όλες τις στεναχώριες μας και άσχημες εμπειρίες τις

Es war endlich soweit, die Versammlung sollte bald losgehen...die letzten Vorbereitungen wurden erledigt, genauere Tagesabläufe wurden festgelegt und wir saßen im Internet-Cafe um die letzten News für die Webseite fertig zu machen. Plötzlich tauchte eine Gruppe von jungen Menschen auf, alle mit blauen Schlafsäcken in der Hand, und schauten sich um. Sie sahen so aus, als ob sie eine Entscheidung treffen müssten, eine Entscheidung, wie es weiter gehen soll. Wir gingen zu den Jugendlichen hin, um zu fragen, ob sie Hilfe bräuchten. Sie waren sich unsicher, ob sie „ja“ oder „nein“ sagen sollten. Wir haben uns kurz unterhalten und sie haben sich entschieden, sich zu uns zu setzen und ein bisschen auszuruhen. Sie haben uns erzählt, dass sie gerade aus dem Flüchtlingsknast freigelassen wurden und direkt weiterreisen wollten. Sie waren vor ein paar Tagen mit einem Schlauchboot gekommen und wurden sofort inhaftiert. Es waren nur Jugendliche, auch Kinder darunter, alle ohne Eltern. Sie sahen alle sehr müde und verängstigt aus, wollten aber trotzdem direkt die Fähre nach Athen nehmen. Wir haben sie zu uns eingeladen, damit sie sich ein wenig ausruhen und mit uns ihre Freilassung feiern könnten. Wir wollten ihnen ein wenig die schwere Last auf den Schultern nehmen, damit sie – auch wenn es nur für ein paar Stunden wäre – ruhig durchatmen und unsere Gruppe kennen lernen könnten. Alle sind zu uns gekommen, wir haben gemeinsam gegessen und uns sehr lange unterhalten. Wir haben Erfahrungen ausgetauscht und uns gegenseitig unsere Erlebnisse erzählt. Und dann ging auf einmal die Party los. Für ein paar Augenblicke haben wir all die Sorgen und die schlimmen Erfahrungen, die wir während der Flucht machen mussten, vergessen. Alle haben getanzt und gesungen. Wir hatten unsere Erfahrungen vor Jahren gemacht und waren jetzt auf der Insel und haben uns mit Jugendlichen ausgetauscht, die dasselbe Schicksal haben, wie wir damals. Sie blieben zwei Tage bei uns und haben bei Treffen mitgemacht, sich bei der ers-

the island and talked to adolescents who have the same fate as we did back then. They stayed with us for two days, took part in the meetings, and told us about the prison. The feeling of solidarity was so present in our camp. The friends who arrived were stunned as they had never expected to be welcomed this way. Others who are still stuck in Greece for years and who were also amongst us, were encouraged by this form of solidarity. And others again who had already gone through all of this were motivated and had the energy to contribute to this welcoming atmosphere and solidarity. Everybody was grateful that they had dared to take this step. There were unforgettable moments. These adolescents were fleeing and suddenly met people who treated them the way they normally should be, just humanely. We only welcomed them. On the second day when they travelled on, we walked with them to the harbor and waved goodbye. We will never forget the joy in the eyes of these children seeking to escape.

οποίες έπρεπε να περάσουμε καθώς είχαμε τραπεί σε φυγή. Όλοι χόρεψαν και τραγούδησαν. Αυτές οι παλιές εμπειρίες ήταν παρελθόν και ήμασταν τώρα εδώ στο νησί και μιλούσαμε σε εφήβους που είχαν την ίδια μοίρα που είχαμε κι εμείς τότε. Εμειναν μαζί μας για δύο μέρες, πήραν μέρος στις συναντήσεις μας και μας μίλησαν για την φυλακή. Το αίσθημα της αλληλεγγύης ήταν τόσο έντονο στην κατασκήνωση μας. Οι φίλοι μας που έφτασαν ήταν ενθουσιασμένοι που τους υποδεχθήκαμε με αυτό τον τρόπο. Άλλοι που είχαν κολλήσει στην Ελλάδα για χρόνια και που ήταν μαζί μας, είχαν ενθαρρυνθεί από αυτή την αλληλεγγύη. Και φυσικά οι άλλοι που τα είχαν περάσει όλα αυτά βρήκαν το κίνητρο και την ενέργεια να συνεισφέρουν σε αυτή την ατμόσφαιρα και αλληλεγγύη. Όλοι ήταν τόσο ευγνώμονες που τόλμησαν να κάνουν αυτό το βήμα. Ήταν αξέχαστες στιγμές. Οι έφηβοι ξαφνικά συνάντησαν ανθρώπους που τους αντιμετώπισαν κανονικά, απλώς ανθρώπινα. Απλώς τους υποδεχθήκαμε. Την δεύτερη μέρα όταν έπρεπε να συνεχίσουν το ταξίδι τους, περπατήσαμε μαζί τους ως το λιμάνι και τους αποχαιρέτησαμε. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την χαρά στα μάτια αυτών των παιδιών που προσπαθούσαν να αποδράσουν.

ten Veranstaltung beteiligt und vom Knast berichtet. Beim Camp war das Gefühl von Solidarität so sehr zu spüren. Die Freunde, die angekommenen sind, waren fast fassungslos, weil sie diese Art von Willkommen nicht erwartet hatten. Andere, die seit Jahren stecken geblieben sind in Griechenland und die ebenfalls mit dabei waren, waren ermutigt durch diese Art von Solidarität. Andere, die das alles schon hinter sich haben, waren motiviert und hatten viel Kraft, um genau diese Atmosphäre von Willkommen und Solidarität mit aufzubauen. Alle waren sich gegenseitig dankbar, dass sie diesen Schritt überhaupt gewagt hatten. Es waren Momente, die man nicht vergisst. Diese Jugendlichen befanden sich auf der Flucht und hatten plötzlich Menschen um sich, die mit ihnen so umgegangen sind, wie es sich normalerweise gehört, die einfach nur menschlich waren. Wir haben sie nur Willkommen geheißen. Am zweiten Tag, als sie weiter fuhren, haben wir sie zum Hafen begleitet und haben gewunken. Die Freude in den Augen dieser Kinder auf der Flucht werden wir nie vergessen.

JEK

I had fantastic days on Lesvos, met old friends and made a lot of new friends there. It was my first flight back to Lesvos where I used to live approximately 3 years ago. I stayed one week on the island of Lesvos with friends. We had really joyful and helpful days. I gained a lot of experience and shared my own experience with the others.

I also gave a lot of information about Sweden to my friends, like how the situation is for immigrants in Sweden. I met a lot of people who were trying to help the refugees. I hope I can travel again and help the refugees out there in Lesvos. I really like to help people who are facing problems.

I wish the best to the rest of my friends who are still stuck in Greece. I hope they can pass the border as soon as possible...

Πέρασα φανταστικές μέρες στη Λέσβο, συνάντησα παλιούς φίλους, αλλά και έκανα πολλούς καινούριους. Ήταν η πρώτη φορά που ταξίδεψα πίσω στη Λέσβο μετά από περίπου τρία χρόνια. Εκεί έμεινα για μία εβδομάδα με φίλους. Πέρασαμε τις μέρες μας με πολύ χαρά και αλληλοβοήθεια. Απέκτησα πολλές εμπειρίες και μοιράστηκα δικές μου με άλλους. Επίσης έδωσα πολλές πληροφορίες σε φίλους μου για την Σουηδία, για το πως είναι η κατάσταση εκεί για τους πρόσφυγες.

Γνώρισα πολύ κόσμο που βοηθούσε τους πρόσφυγες.

Ελπίζω να ταξιδέψω ξανά και να βοηθήσω τους πρόσφυγες στη Λέσβο. Μου αρέσει πολύ να βοηθάω ανθρώπους που αντιμετωπίζουν προβλήματα. Εύχομαι τα καλύτερα για τους υπόλοιπους φίλους μου που έχουν κολλήσει στη Ελλάδα. Ελπίζω να περάσουν τα σύνορα το δυνατό συντομότερο.

Ich hatte fantastische Tage auf Lesvos, traf alte Freunde und fand viele neue Freunde. Es war mein erster Flug zurück nach Lesvos, wo ich vor ungefähr 3 Jahren lebte. Ich blieb eine Woche lang auf der Insel Lesvos mit Freunden. Wir hatten wirklich schöne und hilfreiche Tage. Ich habe viele Erfahrungen gesammelt und konnte meine eigenen Erfahrungen mit den anderen teilen.

Ich habe auch viele Informationen über Schweden weitergegeben, zum Beispiel wie die Situation dort ist für Migranten. Ich habe viele Menschen getroffen, die versucht haben Flüchtlingen zu helfen. Ich hoffe, dass ich wieder dorthin reisen kann und den Geflüchteten helfen kann. Ich mag es sehr Menschen zu helfen, die Probleme haben.

Ich wünsche denen, die noch immer in Griechenland festsitzen, nur das Beste. Ich hoffe, dass sie sobald wie möglich die Grenze überschreiten können...

YASSIN

“Before my journey to Greece in 2013 I forgot the thought of ‘travelling back to Greece’. I fled Greece because I felt more and more insecure there and could not find a roof. But now through this journey I understood that I can support those who have to go through the same things as I had to in the past. This journey motivated me and strengthened my will.”

Πριν το ταξίδι μου πίσω στη Ελλάδα το 2013, είχα ξεχάσει την ιδέα της ‘επιστροφής στην Ελλάδα’. Έφυγα από την Ελλάδα, επειδή ένιωθα όλο και πιο ανασφαλής εκεί και δεν μπορούσα να βρω στέγη. Αλλά τώρα μέσα από αυτό το ταξίδι κατάλαβα πως μπορώ να υποστηρίξω ανθρώπους που είναι αναγκασμένοι να περάσουν τα ίδια που πέρασα κι εγώ στο παρελθόν. Αυτό το ταξίδι μου έδωσε κίνητρο και μου δυνάμωσε την θέληση.

„Vor meiner Reise nach Griechenland in 2013, habe ich die Idee ‚eine Reise zurück nach Griechenland‘ vergessen gehabt. Ich flüchtete damals aus Griechenland, weil ich mich da sehr unsicher gefühlt und kein Obdach gefunden hatte. Ich habe durch die Reise verstanden, dass ich andere unterstützen kann, die dasselbe durchmachen müssen wie ich früher. Diese Reise hat mich motiviert und meinen Willen gestärkt.“

VILLA AZADI Η ΒΙΛΛΑ ΑΖΑΝΤΙ

The Villa Azadi, the house of freedom as it was called by its residents, was opened in summer 2008 in the mountain village Agiassos on the island of Lesbos. It was opened as a reaction to the hunger strike of unaccompanied minors in the detention centre of Pagani and the media publicity it evoked. The Villa, the second largest reception centre for unaccompanied minor refugees in Greece, was closed in November 2013 by the new director after financial problems, which emerge annually, could not be solved.

In the last five years, the Villa Azadi was a very important nodal point for many minors and children who lived in Greece for short or long periods.

“We had to survive places like Patras and Athens, which took up a lot of our energy. It is important to know how necessary a place such as the Villa Azadi is for us to rest and to feel safe.”

Besides a small number of employees, volunteers worked in the Villa, offering the minors language classes (Greece, English, German), film-, art- or garden-projects.

“It is a beautiful place here, but every place far from my family feels like a cage.”

Since the start of the financial crisis the already uncertain funding situation of the centre has become even more precarious. In the last years the employees worked for months without pay. In these times, the residents of the Villa were not looked after and only the chef, a doctor and security personnel were occasionally present.

In October 2013 many things had changed at the Villa. In the course of the “Traces back journey”, organised by JoG,

Η Βίλλα Αζάντι, το σπίτι της ελευθερίας, όπως το έλεγαν οι κάτοικοί του, άνοιξε το καλοκαίρι του 2008 στο ορεινό χωριό της Αγιάσσου, στη νήσο Λέσβο. Η λειτουργία της άρχισε ως συνέπεια της απεργίας πείνας των ασυνόδευτων ανηλίκων στο κέντρο κράτησης της Παγανής και τη δημοσιότητα που αυτή η απεργία προκάλεσε. Η Βίλλα, το δεύτερο μεγαλύτερο κέντρο υποδοχής για ασυνόδευτους ανήλικους πρόσφυγες στην Ελλάδα, έκλεισε το Νοέμβριο του 2013 από το νέο διευθυντή του, καθώς ήταν αδύνατο να επιλυθούν τα οικονομικά προβλήματα, που παρουσιάζονταν κάθε χρονιά.

Την τελευταία πενταετία η Βίλλα Αζάντι αποτέλεσε ένα πολύ σημαντικό κομβικό σημείο για πολλούς ανήλικους και παιδιά που έζησαν στην Ελλάδα για λίγο ή μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

«Χρειάστηκε να επιβιώσουμε σε μέρη όπως η Πάτρα ή η Αθήνα κι αυτό κατανάλωσε μεγάλο μέρος της ενέργειάς μας. Είναι σημαντικό να γίνει γνωστό πόσο απαραίτητο είναι ένα μέρος σαν τη Βίλλα Αζάντι για να ανακτήσουμε τις δυνάμεις μας και να νιώσουμε ασφαλείς»

Εκτός από τους λίγους υπαλλήλους, στη Βίλλα δούλευαν και εθελοντές, οι οποίοι δίδασκαν στους ανήλικους ξένες γλώσσες (ελληνικά, αγγλικά, γερμανικά) και μαθήματα κινηματογράφου, τέχνης και κηπουρικής.

«Είναι ωραίο αυτό το μέρος αλλά κάθε μέρος μακριά από την οικογένειά μου μου φαίνεται σαν κλουβί»

Η χρηματοδότηση του κέντρου ήταν πάντοτε αβέβαιη αλλά από την αρχή της οικονομικής κρίσης έγινε ακόμη πιο επισφαλής. Τα τελευταία χρόνια, οι υπάλληλοι δούλευαν επί μήνες απλήρω-

Die Villa Azadi – das Haus der Freiheit, wie es von den ersten Bewohnern getauft wurde – wurde im Sommer 2008 in dem Bergdorf Agiassos auf der Insel Lesbos als Reaktion auf einen an die Öffentlichkeit gedruckten Hungerstreik von minderjährigen Unbegleiteten im Flüchtlingshaftlager in Pagani, gegründet. Im November 2013 wurde das zweitgrößte unter neun Aufnahmезentren für unbegleitete minderjährige Flüchtlinge in Griechenland von dem neuen Direktor vorläufig geschlossen, nachdem alljährliche Finanzierungsprobleme nicht gelöst werden konnten.

Die Villa Azadi war in den letzten fünf Jahren ein sehr wichtiger Ankerpunkt für viele Jugendliche und Kinder, die kurz oder lang in Griechenland gelebt haben.

„Wir mussten an Orten wie Patras und Athen überleben, das hat uns viel Energie gekostet. Wichtig zu wissen ist, wie notwendig ein Ort wie die Villa Azadi für uns ist, um uns auszuruhen und sicher zu fühlen.“

In der Villa arbeiteten neben einer kleinen Zahl von Angestellten immer wieder Ehrenamtliche, die mit den Jugendlichen Sprachkurse (Griechisch, Englisch und Deutsch), Film, Kunst oder Gartenprojekte realisierten.

„Es ist ein schöner Ort hier, aber jeder Ort fern meiner Familie fühlt sich wie ein Käfig an.“

Seit Ausbruch der Wirtschaftskrise war die wackelige Finanzierung der Unterkunft noch unsicherer geworden. Die Angestellten arbeiteten ohnehin seit mehreren Jahren oft monatelang ohne Bezahlung. Es gab immer wieder Phasen, in denen die Villa und somit die

W2EU and the Infomobile, former residents and others visited the Villa several times. The state of the Villa was a shock to all.

“I was in Greece for about two years. I lived in the Villa Azadi. 80 boys lived there and all of them were my friends. Since I left the Villa three years ago, many of my friends have left as well. Only four are still there. ... It was a dream for me to return after three years. ... My dream became true ... but my friends there are in a very bad situation ... They have hardly any food and clothes.”

The house and the estate in general are run-down and make a sad, depressing impression. When one enters the Villa one is at first hit by the smell of moldy and moist walls. Several minors were ill (asthma, scabies, a broken arm, skin rashes, etc.) and had no possibility to being treated. The minors also did not have access to plasters or disinfectants. They told us about the many problems in their lives in Agiassos. Collectively we wrote a letter to the old and new directors (right that week there was a change in the management of the Villa, see below for more on that).

These are excerpts from the letter: “As you probably know, our journey to Europe was difficult and our time in Greece is hard.”

We, the residents of the Villa Azadi would like to let you know about some of the issues that we are facing here. We know that the financial situation is problematic but we would like to tell you what our main problems are and also want to propose some solutions. We hope that we can work on these issues together so that we can find solutions together. A few months ago there were a lot of professional workers here who assisted us (doctor, social workers, psychologists, lawyers, cooks, maintenance people) but unfortunately most of them are now gone.

The food that we receive is not sufficient and we do not like how it tastes. The bread we get is stale. Sometimes the

τοι. Εκείνη την περίοδο οι κάτοικοι της Βίλλας δεν δέχονταν την κατάλληλη φροντίδα και μόνον ο μάγειρας, ο γιатρός και το προσωπικό ασφαλείας εμφανίζονταν τότε-τότε.

Τον Οκτώβριο του 2013 πολλά είχαν αλλάξει στη Βίλλα. Στα πλαίσια του «Ταξιδιού πίσω στα ίχνη», που οργανώθηκε από την JoG, το W2EU και το Infomobile, πρώην κάτοικοι [της Βίλλας] και άλλοι επισκέφθηκαν αρκετές φορές τη Βίλλα. Η κατάσταση της Βίλλας αποτέλεσε σοκ για όλους.

«Εζησα στην Ελλάδα για δύο χρόνια περίπου. Εμένα στη Βίλλα Αζάντι. Εκεί ζούσαν 80 παιδιά και ήταν όλα φίλοι μου. Εφυγα από τη Βίλλα Αζάντι πριν τρία χρόνια κι από τότε έχουν φύγει και πολλοί φίλοι μου. Μόνο τέσσερις έχουν απομείνει εκεί... Ήταν όνειρο για μένα να γυρίσω μετά από τρία χρόνια... Και το όνειρό μου πραγματοποιήθηκε... αλλά οι φίλοι μου βρίσκονται σε πολύ άσχημη κατάσταση... Δεν έχουν σχεδόν καθόλου φαγητό και ρούχα.»

Το κτίριο και το κτήμα, γενικότερα, είναι παρατημένα και προκαλούν μια θλιβερή, καταθλιπτική εντύπωση. Μόλις μπεις στη Βίλλα, αμέσως σε χτυπά η μυρωδιά των μouxλιασμένων και υγρών τοίχων. Πολλοί ανήλικοι ήταν άρρωστοι (άσθμα, ακάρεα, δερματικά εκζέματα, ένας έχει σπασμένο βραχίονα κλπ) και δεν έχουν καμία πιθανότητα για ιατρική φροντίδα. Οι ανήλικοι δεν είχαν πρόσβαση καν σε νάρθηκες ή απολυμαντικά. Μας διηγήθηκαν τα πολλά προβλήματατά τους από τη ζωή τους στην Αγιάσσο. Όλοι μαζί γράψαμε μιαν επιστολή προς τους παλαιούς και νέους διευθυντές (ακριβώς εκείνη την εβδομάδα έγινε αλλαγή διεύθυνσης στη Βίλλα, για την οποία θα πούμε περισσότερα παρακάτω).

Ακολουθούν αποσπάσματα απ' αυτή την επιστολή:

«Όπως σίγουρα γνωρίζετε, το ταξίδι μας στην Ευρώπη ήταν δύσκολο και η διαμονή μας στην Ελλάδα ήταν σκληρή...»

Εμείς, οι κάτοικοι της Βίλλας Αζάντι θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε για μερι-

Minderjährigen gar nicht betreut waren, und lediglich Koch, Arzt und Security gelegentlich anwesend waren.

Im Oktober 2013 hatte sich viel in der Villa verändert. Im Rahmen der „Traces back Reise“ von Jugendliche ohne Grenzen, welcome to Europe und dem Infomobile haben neue und alte Gäste, sowie ehemalige Bewohner mehrmals die Villa Azadi besucht. Der Anblick war für alle ein Schock.

„Ich war ca. zwei Jahre in Griechenland. Ich lebte in der Villa Azadi. 80 Jungen lebten dort und alle waren meine Freunde. Seit ich vor drei Jahren die Villa verlassen habe, sind auch viele meiner Freunde gegangen. Nur vier sind noch da. Es war wie ein Traum für mich nach drei Jahren zurückzukommen... Mein Traum wurde wahr ... aber meine Freunde dort sind in einer sehr schlechten Situation ... Sie haben kaum Essen und Kleider.“

Das Haus, sowie das Gelände sind heruntergekommen und machen einen traurigen, deprimierenden Eindruck. Wenn man die Villa betritt, erschlägt einen zuallererst der Geruch nach schimmeligen und feuchten Wänden. Mehrere Jungen waren krank (Asthma, Krätze, ein gebrochener Arm, Hautausschläge etc.) und hatten keine Möglichkeit, behandelt zu werden. Die Jugendlichen hatten auch keinen Zugang zu Pflastern oder Desinfektionsmitteln. Sie erzählten uns von den vielen Problemen in ihrem Leben in Agiassos. Gemeinsam schrieben sie einen Brief an den alten und den neuen Direktor (es gab in der Woche einen Wechsel in der Leitung der Villa, siehe dazu mehr unten).

Dies sind Auszüge aus dem Brief: „Wie Sie bestimmt alle wissen, waren unser Weg nach Europa und unsere Zeit in Griechenland sehr schwer.“

Wir, die Bewohner der Villa Azadi würden gerne ein paar unsrer Probleme, mit denen wir uns in der Villa konfrontiert sehen, mitteilen. Wir wissen, die finanzielle Lage ist problematisch. Wir hoffen, dass wir gemeinsam an den Pro-

food is prepared in advance and we have to eat the same food for days.

Some of us have health problems here. Some suffer from scabies, others have asthma. For months there has not been a doctor at the Villa and we would like to know if it is possible to find a doctor who can come to the Villa once a week.

We have problems with the temperature here. Winter is coming and it gets really cold in the nights and the heating is not working. We have not had hot water in months. Hot water is also important for the hygiene. We need shampoo, body wash, and so on to maintain a certain standard of hygiene. Some of us do not possess proper clothes and shoes which is a problem especially now that it turns cold again.

We would like to get access to a lawyer who can assist us with our papers. Some need to renew and extent their pink cards and need to get information on the asylum system more generally.

Some of us would really like to study and improve our language skills. We think that education is very important and would like to know if someone could come by to offer educational courses, such as Greek and English but also maths and other subjects.

Also there are not too many activities to pursue in our free time. We would like to have sports gear so that we can do sports together.

The ceiling is in a bad condition and water is leaking into the building. There is a lot of mold inside which smells and is very dangerous for our health.

We lack lamps in the building and often there is no proper electricity. Also a lot of doors, toilets and showers need to be fixed. We do not have enough cups, cutlery and plates. We need cleaning

κά από τα θέματα που αντιμετωπίζουμε εδώ. Γνωρίζουμε πως η οικονομική κατάσταση είναι προβληματική αλλά θα θέλαμε να σας παρουσιάσουμε τα κύρια προβλήματά μας κι επίσης να προτείνουμε μερικές λύσεις. Ελπίζουμε ότι μπορούμε να συνεργαστούμε σ' αυτά τα ζητήματα και να βρούμε μαζί λύσεις. Πριν από λίγους μήνες έρχοντα εδώ και μας βοηθούσαν πολλοί επαγγελματίες (γιατρός, κοινωνικοί λειτουργοί, ψυχολόγοι, δικηγόροι, μάγειροι, συντηρητές τεχνικοί) αλλά τώρα δυστυχώς οι περισσότεροι έχουν εξαφανιστεί...

Το φαγητό, που μας δίνουν, δεν είναι αρκετό και δεν μας αρέσει η γεύση του. Το ψωμί, που παίρνουμε, είναι μπαγιάτικο. Μερικές φορές, το φαγητό μαγειρεύεται από πριν και πρέπει να τρώμε το ίδιο φαγητό για μέρες.

Μερικοί από 'μας έχουμε προβλήματα υγείας. Μερικοί πάσχουν από ταιμπήματα κοριών, άλλοι έχουν άσθμα. Εδώ και μήνες δεν έχει έλθει ένας γιατρός στη Βίλλα και θα θέλαμε να μάθουμε εάν είναι δυνατό να βρεθεί ένας γιατρός, που να έρχεται στη Βίλλα μια φορά την εβδομάδα.

Έχουμε προβλήματα και με τη θέρμανση, εδώ. Έρχεται ο χειμώνας και τις νύχτες κάνει κρύο και η θέρμανση δεν δουλεύει. Εδώ και μήνες δεν έχουμε ζεστό νερό. Το ζεστό νερό είναι σημαντικό και για την προσωπική μας υγιεινή. Χρειαζόμαστε σαμπουάν, αφρόλουτρα και όλα τα σχετικά για να κρατήσουμε κάποια επίπεδα υγιεινής. Μερικοί από μας δεν έχουν καν τα κατάλληλα ρούχα ή παπούτσια, κι αυτό είναι πρόβλημα τώρα που ξανάρχεται το κρύο.

Θα θέλαμε να έχουμε πρόσβαση σε ένα δικηγόρο, που να μπορεί να μας βοηθήσει με τα χαρτιά μας. Μερικοί πρέπει να ανανεώσουμε ή να επεκτείνουμε τις κόκκινες κάρτες μας και χρειαζόμαστε

blemen arbeiten und Lösungen finden können. Vor einigen Monaten gab es verschiedene Hauptamtliche in der Villa, die uns in unserem Alltag unterstützt haben (Ärzte, Sozialarbeiter, Psychologen, Anwälte, Köche, Hausmeister ...), leider sind die jetzt alle weg.

Das Essen, das wir erhalten, ist nicht ausreichend und schmeckt uns nicht. Das Brot, das wir bekommen, ist hart. Manchmal wird das Essen für uns im Voraus bereitet und wir müssen das gleiche Essen über mehrere Tage essen.

Einige von uns haben gesundheitliche Probleme. Manche leiden unter Krätze oder Asthma. Seit Monaten war kein Arzt hier. Wir brauchen dringend einen Arzt, der einmal die Woche kommt bzw. den wir im Notfall auch selber kontaktieren können.

Es gibt Probleme mit der Temperatur. Der Winter kommt, die Nächte sind kalt und die Heizungen funktionieren nicht. Seit Monaten gab es hier kein heißes Wasser, was wichtig ist für die Hygiene. Wir brauchen Shampoo, Duschgel und Waschmittel. Manche von uns haben keine angemessenen Kleider und Schuhe für den Winter.

Wir brauchen Zugang zu Anwälten, die uns mit den rechtlichen Angelegenheiten (Papiere verlängern, Asylantrag stellen, Familienzusammenführung) helfen können. Unsere „Rosa Karten“ (temporärer Aufenthalt für Asylbewerber) sind zum Großteil abgelaufen.

Wir brauchen auch Lehrer um Griechisch und/oder Englisch lernen zu können. Wir denken, Bildung ist wichtig. Da wir keinen Unterricht oder Ähnliches haben, ist uns die Zeit hier in den Bergen oft sehr lang. Es wäre gut, wenn wir Sportgeräte (z.B. Bälle) hätten, damit wir uns die Zeit sinnvoll vertreiben können.

materials for ourselves so that we can clean our own rooms.”

Our “Traces back journey” came to an end and we had to leave with heavy hearts our friends of the Villa Azadi but we were hopeful that their situation would improve. The residents of Villa Azadi told us after our departure from the island of Lesbos that they had a talk with the new directors of the Villa. They explained to him their problems and the wish to work on changing the situation together. The director showed understanding for the minors and told them that he had also already noticed the shortcomings. He promised that many things would change soon. The minors reported afterwards that there had been improvements. A doctor had come and now there was sufficient food that was freshly prepared and tasted well.

Then we learned, however, to our great surprise, that the residents were informed that they had to leave the Villa. We heard that the adults should move to Pikpa. We were appalled that the management had made such decision without consulting the four people of the village of all together, who permanently take care of Pikpa.

In the plenum in the Pikpa village of all together we decided to publicly state that it would not be possible to host the minors from the Villa in Pikpa as there were not any persons who could deal with their problems. In defiance of that statement the director drove to the Villa, compelled the minors with support by police forces to move out of the Villa and ordered the minors to get into his car and go with him to Pikpa. One of the minors had just had his eighteenth birthday the day before. He, a boy from the

πληροφόρηση για το σύστημα παροχής ασύλου γενικότερα.

Μερικοί από μας θα θέλαμε πραγματικά να μελετήσουμε και να βελτιώσουμε τις γνώσεις μας στη γλώσσα. Πιστεύουμε πως η μόρφωση είναι πολύ σημαντική και θα θέλαμε να μάθουμε αν μπορεί να έρχεται κανείς και να μας κάνει μαθήματα Ελληνικών, Αγγλικών αλλά και αριθμητικής και άλλα...

Ακόμη δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα να κάνουμε στον ελεύθερο χρόνο μας. Θα θέλαμε να έχουμε αθλητικό εξοπλισμό για να κάνουμε σπορ όλοι μαζί.

Η σκεπή είναι σε κακή κατάσταση και μπαίνει νερό μέσα στο κτίριο. Υπάρχει πολλή μούχλα μέσα, και βρωμάει, κι αυτό είναι πολύ επικίνδυνο για την υγεία μας.

Από το κτίριο λείπουν λαμπτήρες και συχνά δεν υπάρχει ρεύμα. Επίσης, χρειάζεται να επισκευαστούν πολλές πόρτες, τουαλέτες και ντουζ. Δεν έχουμε αρκετά κύπελλα, μαχαιροπήρουνα και πιάτα. Χρειαζόμαστε υλικά καθαρισμού για να μπορούμε να καθαρίζουμε τα δωμάτιά μας.

Το «Ταξίδι πίσω στα ίχνη» μας έφτασε στο τέλος του κι έπρεπε με βαρεία καρδιά να αφήσουμε τους φίλους μας στη Βίλλα Αζάντι αλλά ελπίζουμε ότι η κατάσταση τους θα βελτιωθεί. Μετά την αναχώρησή μας από τη Λέσβο οι κάτοικοι της Βίλλας Αζάντι μας είπαν ότι συζήτησαν με το νέο διευθυντή της Βίλλας. Του εξήγησαν τα προβλήματά τους και τη διάθεσή τους να συνεργαστούν για τη βελτίωση της κατάστασης. Ο διευθυντής έδειξε κατανόηση προς τους ανήλικους και τους είπε πως είχε κι ο ίδιος προσέξει τα προβλήματα. Υποσχέθηκε πως σύντομα θα άλλαζαν πολλά πράγματα. Οι ανήλικοι ανέφεραν αργότερα

Das Dach ist undicht und mehr und mehr Wasser sickert an zunehmend vielen Stellen ins Gebäude. Die Wände sind sehr feucht und durchzogen mit Schimmel. Das ist auch schädlich für unsere Gesundheit.

Viele Lampen im Gebäude sind kaputt, der Strom funktioniert nur stellenweise. Viele Toiletten, Duschen, Türen und Fenster müssen repariert werden. Wir haben nicht ausreichend Teller, Becher und Besteck. Wir brauchen Reinigungsmittel, damit wir unseren Lebensraum sauber halten können."

Unsere “Traces back Reise” ging zu Ende und wir verließen schweren Herzens unsere Freunde der Villa Azadi, hatten aber Hoffnung, dass sich ihre Lage verbessern würde. Nach unserer Abreise erzählten uns die Bewohner der Villa Azadi, dass sie ein Gespräch mit dem neuen Direktor der Villa Azadi hatten. Sie haben ihm ihre Probleme erklärt und den Wunsch geäußert, gemeinsam an den Änderungen zu arbeiten. Der Direktor zeigte sehr viel Verständnis für die Jugendlichen und erklärte ihnen, dass er die Mängel selber auch schon bemerkt habe. Er versprach ihnen, dass sich bald einiges ändern würde. Die Jugendlichen erzählten dann auch bald von Verbesserungen. Ein Arzt war gekommen und es gab jetzt ausreichend Essen, das frisch gekocht wurde und ihnen sogar sehr gut schmeckte.

Dann erfuhren wir jedoch, zu unserer großen Überraschung, dass den Bewohnern mitgeteilt wurde, dass sie die Villa verlassen sollten. Wir hörten, dass die jungen Erwachsenen unter ihnen nach Pikpa kommen sollten. Wir waren entsetzt, dass eine Entscheidung der Leitung gefällt wurde ohne jegliche Ab-

Congo with an obvious experience of flight, wanted to claim asylum for many months but was unable to do so as nobody came to the Villa and the asylum office did not work for months due to its restructuring.

When we sat with the 5 minors and their luggage in Pikpa and tried to understand their legal situation we realised that the director had kicked them out without having an idea of the consequences. Nobody had papers; two of them had applied for the extension of the red cards months ago but had not received them. Three of them had only the paper that shows that they are minors and residents of the Villa. This means, however, that from the moment in which they do not live in the Villa anymore, they could be arrested in Pikpa any time. An immediately arranged meeting with the director did not bring any results and he insisted on not wanting them back at the Villa.

This is how we were forced to accommodate the minors in Pikpa and had to deal with their issues, including financially supporting them so that they would be able to travel on to Athens. This was, however, a very problematic situation. The problem was not that we did not want to ‘look after’ them but we needed to focus our energy on those who were released from Moria in order to welcome them, inform them, and so on. The problems of the Villa Azadi minors were very different and required people with the expertise and time to deal with them.

The only contribution by the new director was that two of the minors would receive their pink card by the police so that they could leave the island. Those who were still minors would be accom-

πως είχαν γίνει πολλές βελτιώσεις. Είχε έλθει γιατρός και πλέον το φαγητό ήταν φρεσκομαγειρεμένο και είχε καλή γεύση.

Αργότερα, όμως, μάθαμε προς μεγάλη μας έκπληξη πως ανακοινώθηκε στους φιλοξενούμενους πως έπρεπε να φύγουν από τη Βίλλα. Ακούσαμε πως οι ενήλικοι έπρεπε να μετακομίσουν στο ΠΙΚΠΑ. Μείναμε έκπληκτοι που η διευθυνση της Βίλλας πήρε τέτοια απόφαση, χωρίς να συμβουλευτεί τους τέσσερις ανθρώπους του «Χωριού του Ολοι Μαζί» που έχουν τη διαρκή φροντίδα του ΠΙΚΠΑ.

Στη συνέλευση του ΠΙΚΠΑ «Χωριό του Ολοι Μαζί» αποφασίσαμε να δηλώσουμε δημόσια ότι θα ήταν αδύνατο να φιλοξενηθούν στο ΠΙΚΠΑ οι ανήλικοι από τη Βίλλα, καθώς δεν υπήρχαν άτομα ικανά να ασχοληθούν με τα προβλήματα τους. Σε αντίθεση με αυτή τη δήλωση, ο διευθυντής ήλθε στη Βίλλα με το αυτοκίνητό του, υποχρέωσε με βοήθεια από την Αστυνομία τους ανήλικους να εγκαταλείψουν τη Βίλλα και τους διέταξε να μπουν στο αυτοκίνητό του και να πάνε μαζί του στο ΠΙΚΠΑ. Ένας από τους ανήλικους είχε μόλις την προηγούμενη μέρα, κλείσει τα 18 του. Είναι ένας νεαρός από το Κονγκό, με μεγάλη εμπειρία φυγής, που για πολλούς μήνες ήθελε να ζητήσει άσυλο αλλά δεν τα κατάφερε επειδή κανείς [αρμόδιος] δεν ήλθε στη Βίλλα και το Γραφείο Ασύλου ήταν κλειστό επί μήνες, λόγω της ανασυγκρότησής του.

Όταν κάτσαμε με τους πέντε ανήλικους και τα μπαγκάζια τους στο ΠΙΚΠΑ και προσπαθήσαμε να καταλάβουμε τη νομική τους κατάσταση, καταλάβαμε πως ο διευθυντής τούς είχε κλωστήσει έξω, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα για τις επιπτώσεις. Κανένας τους δεν

sprache mit den vier Menschen vom „Dorf der alle zusammen“, die dauerhaft das Pikpa betreuen.

Auf dem Plenum im Pikpa – „Dorf der alle zusammen“ entschieden wir, öffentlich zu sagen, dass es nicht möglich sei, die Jugendlichen der Villa in Pikpa aufzunehmen, da es keinen gebe der/die sich um sie und ihre Probleme kümmern könne. Dieser Erklärung zum Trotz fuhr der neue Direktor in die Villa, zwang die Jugendlichen mit polizeilicher Verstärkung aus der Villa auszuziehen, und befahl ihnen, in sein Auto zu steigen und mit nach Pikpa zu kommen. Einer der Jugendlichen hatte gerade am Tag zuvor seinen achtzehnten Geburtstag gehabt. Er, ein Junge aus dem Kongo mit offensichtlicher Fluchtgeschichte, wollte seit Monaten einen Asylantrag stellen, konnte dies aber nicht tun, da niemand in die Villa kam und die Asylbehörde seit Monaten wegen der Umstellung nicht arbeitete.

Als wir mit den fünf Jugendlichen und ihren Kofferchen in Pikpa saßen und versuchten, ihre rechtliche Situation zu verstehen, wurde uns klar, dass der Direktor sie rausgeworfen hatte, ohne sich vorher ein Bild von den Konsequenzen zu machen. Keiner hatte Papiere, zwei von ihnen hatten vor Monaten die Verlängerung ihrer rosa Karte beantragt, sie aber nicht bekommen. Drei von ihnen hatten nur das Papier, das bezeugte, dass sie minderjährig seien und in der Villa lebten. Dies bedeutete, dass sie ab dem Moment, in dem sie die Villa verlassen mussten, keinen Status mehr hatten und in Pikpa jederzeit hätten festgenommen werden können. Ein sofort einberufenes Treffen mit dem neuen Direktor ergab nichts, und er bestand darauf, sie nicht mehr aufnehmen zu wollen.

modated in a home for minors in Athens which they preferred to staying in Agiassos without social workers and food. We learned through the local media that the director, allegedly ‘heavy heartedly’, had to close the Villa provisionally but also that he would open the centre for minors again if the financial situation improved.

For us, who knew or were amongst the very first residents of the Villa, this was a sad end of a place that had become a home for thousands of minors in the past few years.

είχε χαρτιά, οι δύο απ’ αυτούς είχαν κά-νει πριν από μήνες αίτηση για επέκταση της κόκκινης κάρτας αλλά δεν την είχαν παραλάβει. Οι άλλοι τρεις είχαν μόνο το χαρτί που δείχνει πως είναι ανήλικοι και κάτοικοι της Βίλλας. Αυτό, όμως, σημαίνει πως εφ’ όσον δεν κατοικούν πλέον στη Βίλλα, μπορούν να συλληφθούν στο ΠΙΚΠΑ ανα πάσα στιγμή. Αμέσως κανονίσαμε μια συνάντηση με το διευθυντή [της Βίλλας] αλλά χωρίς αποτέλεσμα, καθώς επέμεινε να μην τους δεχτεί πίσω στη Βίλλα.

Μ’ αυτό τον τρόπο υποχρεωθήκαμε να βολέψουμε τους ανήλικους στο ΠΙΚΠΑ και να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα τους, μεταξύ των οποίων και την οικονομική υποστήριξη για να μπορέσουν να ταξιδέψουν στην Αθήνα. Αυτή η κατάσταση, όμως, ήταν πολύ προβληματική. Το πρόβλημα δεν ήταν πως δεν θέλαμε να τους «φροντίσουμε» αλλά έπρεπε να εστιάζουμε την ενέργειά μας στους απολύμενους από τη Μόρια για να τους υποδεχόμαστε, να τους ενημερώνουμε και όλα τα σχετικά. Τα προβλήματα των ανήλικών της Βίλλας Αζάντι ήταν πολύ διαφορετικά και η αντιμετώπισή τους απαιτούσε ανθρώπους με πείρα και χρόνο.

Η μόνη βοήθεια από το νέο διευθυντή ήταν ότι οι δύο από τους ανήλικους θα παρελάμβαναν από την Αστυνομία τις κόκκινες κάρτες τους κι έτσι θα μπορούσαν να φύγουν από το νησί. Όσοι ήταν ακόμη ανήλικοι θα φιλοξενούνταν σε ένα σπίτι για ανήλικους στην Αθήνα, κάτι που και οι ίδιοι προτιμούσαν από το να μείνουν στην Αγιάσσο, χωρίς κοινωνικούς λειτουργούς και τροφή. Από τα τοπικά μέσα ενημέρωσης μάθαμε πως ο διευθυντής αποφάσισε να κλείσει προσωρινά τη Βίλλα, «με βαριά καρδιά» υποτίθεται, κι ότι θα ξανανοίξει το κέντρο ανηλίκων εάν βελτιωθεί η οικονομική κατάσταση.

Για εμάς, που τους ξέραμε ή ήμασταν οι πρώτοι-πρώτοι φιλοξενούμενοι της Βίλλας, ήταν ένα λυπηρό τέλος για ένα μέρος που τα τελευταία χρόνια αποτελέσε το σπίτι χιλιάδων ανηλίκων.

So wurden wir gezwungen, die Rausgeworfenen aus der Villa Azadi in Pikpa zu behalten und uns um ihre Belange zu sorgen, bis hin zur finanziellen Unterstützung, damit sie nach Athen weiterreisen konnten. Dies war jedoch eine sehr problematische Situation. Es ging nicht darum, dass wir uns nicht um sie „kümmern“ wollten, sondern es ging darum, unsere Kraft auf die Freigelassenen von Moria zu konzentrieren, sie zu empfangen, zu informieren, und so weiter. Die Probleme der Villa Azadi-Jugendlichen waren sehr unterschiedlich und erforderten Menschen mit dem entsprechenden Wissen und der Zeit, sich damit zu beschäftigen.

Der einzige Beitrag des neuen Direktors war, dass zwei der Jugendlichen in den nächsten Tagen ihre rosa Karte durch die Polizei erhalten sollten, um abreisen zu können. Die wenigen Minderjährigen wurden in Athen in Jugendwohnungen untergebracht, was ihnen offensichtlich besser gefiel, als in Agiassos zu bleiben, ohne Personal und Verpflegung. Von den lokalen Medien erfuhren wir, dass der Direktor - angeblich ‚schweren Herzens‘ - die Villa provisorisch schließen musste und er das Haus wieder für Minderjährige öffnen würde, sobald die Finanzen dies erlauben würden.

Für uns, die zum Teil die allerersten Bewohner der Villa waren und sie anders kannten, war dies ein bitteres Ende eines Hauses, das in den vergangenen Jahren für tausende Jugendliche ein Zuhause gewesen war.

MEDIAWORK ΤΥΠΟΣ MEDIENARBEIT

Our journey received a lot of attention from the press, both locally and nationwide. The opening session took place as a press conference at the deliberately chosen and occupied radio station ERA Aegean. Several representatives of the press were present and conducted interviews with great interest. Despite the forced closure of the public service broadcasting seven months ago, the ERA Aegean still broadcasts, occupied by the employees, defying the measures. EPA ΑΙΓΑΙΟΥ-ERA Agais continuously broadcasts on 103,00 MHz FM in Mitilini and on <http://era-aegean.gr>. The pro-

Το ταξίδι μας λάμβανε μεγάλη προσοχή από τον τύπο, τοπικά αλλά και παγκοσμίως. Η ανοιχτή συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε ως συνέντευξη τύπου από το σκόπιο επιλεγμένο και κατειλημμένο ραδιοφωνικό σταθμό EPA Αιγαίου. εκπρόσωπου του τύπου ήταν παρόντες και πήραν διεύθυναν συνεντεύξεις με μεγάλο ενδιαφέρον. Παρόλο το αναγκαστικό κλείσιμο της δημόσιας υπηρεσίας μετάδοσης πριν από εφτά μήνες, η EPA Αιγαίου ακόμα εξακολουθεί να εκπέμπει, με υπαλλήλους, αφηφώντας τα μέτρα. Η EPA Αιγαίου συνεχώς εκπέμπει στο 103,00 MHz FM στη Μυτιλήνη και

Unsere Reise wurde mit viel Aufmerksamkeit von der Presse begleitet, sowohl lokal als auch überregional. Als Auftaktveranstaltung haben wir eine Pressekonferenz ganz bewusst bei der besetzten lokalen Radiostation ERA Aegean organisiert. Mehrere Pressevertreter_innen waren anwesend und haben sehr interessiert Interviews geführt. Sieben Monate nach der von der Troika erzwungenen Schließung der öffentlichen Rundfunkanstalten sendet die ERA Aegean weiter, besetzt durch die MitarbeiterInnen und den Maßnahmen der Regierung trotzend. EPA ΑΙΓΑΙΟΥ-ERA

gramme of ERT3 is broadcasted in Mitilini on channel 34.

We were visited in our camps in the following days again and again by members of the local press. And nearly every day there were newspaper articles or live interviews about our journey. It was great to realise that the local population and the public followed our steps attentively and were often moved. One of the aims of our journey was to get local people to look at refugees differently which we succeeded to do. We were also shown a lot of admiration for our energy to turn our often difficult experiences into something positive and powerful so that we can continue being in solidarity with the people who are now in the situations we were in back then.

στο <http://era-aegean.gr>. Το πρόγραμμα της EPT3 μεταδίδεται στη Μυτιλήνη στο κανάλι 34.

Μας επισκέφθηκαν στις κατασκήνωσεις μας τις επόμενες μέρες ξανά και ξανά από τα μέλη του τοπικού τύπου. Και σχεδόν κάθε μέρα υπήρχαν στην εφημερίδα άρθρα ή συνεντεύξεις για το ταξίδι μας. Ήταν τέλειο όταν συνειδητοποιήσαμε ότι ο ντόπιος πληθυσμός ακολουθούσε τα βήματα μας προσεκτικά και συχνά ήταν συγκινημένος. Ενας από τους στόχους του ταξιδιού μας ήταν να κάνουμε τους ντόπιους ανθρώπους να δουν τους πρόσφυγες με διαφορετικό μάτι το οποίο καταφέραμε. Επίσης μας έδειξαν μεγάλο θαυμασμό που μπορέσαμε να βγάλουμε μέσα από τις δύσκολες εμπειρίες μας κάτι θετικό και ισχυρό έτσι ώστε να συνεχίσουμε να δείχνουμε αλληλεγγύη στους ανθρώπους που είναι στην θέση που ήμασταν κάποτε εμείς.

Agais sendet weiter auf 103,00 MHz FM in Mitilini und auf <http://era-aegean.gr>. Auf Kanal 34 wird das Programm der ERT3 in Mitilini ausgestrahlt.

An den folgenden Tagen hatten wir auf dem Camp immer wieder Besuch von der lokalen Presse. Und es gab fast jeden Tag einen Zeitungsbericht oder Live-Interviews über unsere Reise.

Es war gut zu spüren, dass die lokale Bevölkerung und die Öffentlichkeit unsere Schritte aufmerksam und oft gerührt verfolgten. Ein Ziel unserer Reise war, dass die Menschen vor Ort Flüchtlinge mit neuen Augen sehen und das ist uns gelungen. Wir haben auch viel Bewunderung bekommen für unsere Kraft, aus den oft harten Erlebnissen etwas Positives zu entwickeln und weiter solidarisch zu sein mit den Menschen, die jetzt in unserer damaligen Position sind.

MEMORIES

from October

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

από τον Οκτώβριο

ERINNERUNGEN

vom Oktober

The memories I have from the week I spent with the people that stayed in Tsamakia beach are some of the best I have ever had! The people I met, the conversations we had, the things we did are so worth remembering and savouring.

What I remember best, was the party on Thursday night. First, we had to make preparations. After I left school, I walked down the beach where I found my new friends. The small jobs for the preparations were delegated to each person and four other people and I set off to town for the shopping. It took us a long time searching for decorations and the material to make some ourselves, but it was so much fun going from place to place that time passed quickly. Before we knew it we were back at the beach again ready to decorate.

It was great putting up photos, hanging our hand-made decorations, lighting candles, preparing the snacks and of course cleaning the place. The thing I loved the most, was the unity of all these people, from different countries, that spoke different languages and had different stories to tell. And the fact that, even though we had known each other for some days only, we had so many things to share and the feeling of togetherness and solidarity were everywhere.

The time for the party had come! I honestly didn't expect so many people! At first, we sat down at the tables, we ate, talked and laughed. The atmosphere was filled with excitement and even though many of those people had been

Οι αναμνήσεις που έχω από την εβδομάδα που πέρασα με τους ανθρώπους που έμειναν στην παραλία Τσαμάκια είναι από τις καλύτερες! Οι άνθρωποι που γνώρισα, οι συζητήσεις που κάναμε, τα πράγματα που κάναμε αξίζει να τα θυμόμαστε.

Αυτό που θυμάμαι καλύτερα ήταν η γιορτή το βράδυ της Πέμπτης. Πρώτα έπρεπε να κάνουμε προετοιμασίες. Όταν τέλειωσα το σχολείο, περπάτησα μέχρι την παραλία όπου βρήκα τους καινούριους φίλους μου. Είχαν ήδη αναθέσει τις μικρές δουλιές για τις προετοιμασίες κι έτσι τέσσερα άλλα άτομα κι εγώ κατεβήκαμε στην πόλη για τα ψώνια. Μας πήρε αρκετή ώρα να βρούμε διακοσμητικά και τα υλικά, για να φτιάξουμε δικά μας, αλλά περάσαμε τόσο καλά πηγαίνοντας από μέρος σε μέρος, έτσι ώστε η ώρα πέρασε γρήγορα. Πριν καν το καταλάβουμε, ήμασταν πίσω στην παραλία, έτοιμοι να διακοσμήσουμε τον χώρο.

Ήταν πολύ ωραία κρεμώντας τις φωτογραφίες και τα χειροποίητα διακοσμητικά μας, ανάβοντας κεριά, ετοιμάζοντας τα σνακ και φυσικά καθαρίζοντας τον χώρο. Αυτό που μου άρεσε περισσότερο, ήταν η συνύπαρξη όλων αυτών των ανθρώπων από διαφορετικές χώρες, που μιλούσαν διαφορετικές γλώσσες και είχαν διαφορετικές ιστορίες να πουν. Κι επίσης, το ότι, αν και γνωριζόμασταν για λίγες μέρες μόνο, είχαμε τόσα πράγματα να μοιραστούμε και το αίσθημα της σύμπνοιας και αλληλεγγύης ήταν παντού.

Die Erinnerungen an die Woche, die ich mit den Menschen verbrachte, die auf dem Tsamakia Strand campen, gehören mit zu den besten die ich habe. Die Menschen, die ich traf, die Gespräche, die wir hatten und die Dinge, die wir unternahmen, bleiben mir in guter Erinnerung.

Was ich am besten erinnere, ist die Party, die Donnerstagabend stattfand. Zuerst mussten wir uns um die Vorbereitung kümmern. Nach der Schule ging ich zum Strand, an dem ich meine neuen Freunde traf. Jeder von uns bekam eine kleine Aufgabe und zu fünft gingen wir in die Stadt zum Einkaufen. Wir brauchten lange, um Dekorationen zu finden oder das Material, selbst welche zu basteln – aber es machte viel Spaß, von Geschäft zu Geschäft zu ziehen. Die Zeit verging schnell und ehe man sich versah, waren wir schon wieder zurück am Strand und begannen zu dekorieren.

Es machte viel Spaß, Fotos und unsere handgemachten Dekorationen aufzuhängen, Kerzen anzuzünden, Snacks vorzubereiten und natürlich auch aufzuräumen. Was ich am schönsten fand, war die Einheit all dieser Menschen aus vielen Ländern, die verschiedene Sprachen sprechen und unterschiedliche Erfahrungen gemacht haben. Obwohl wir uns nur wenige Tage kannten, konnten wir so viele Dinge teilen und das Gefühl der Zusammengehörigkeit und Solidarität war immer zu spüren.

Die Party begann! Ehrlich gesagt, hatte ich wirklich nicht mit so vielen Menschen gerechnet! Am Anfang saßen wir an den Tischen, aßen, redeten und lachten. Die Stimmung war ausgelassen, und obwohl viele dieser Menschen durch so schwere Zeiten gegangen sind und viele schlimme Dinge gesehen haben, kann ich nicht aufhören, an die vielen fröhlichen Gesichter zu denken. Ich war so dankbar, dass ich die Möglichkeit hatte, diese starken und lieben Menschen kennenzulernen.

Dann tanzten wir! Ich liebe es zu tanzen, aber zu Beginn war ich etwas schüchtern, weil die Art zu tanzen und die Musik so anders waren als das, was

through so many difficult times and had seen many ugly things, I can't stop thinking about their smiles that night. I felt so grateful that I had the opportunity to meet such strong and lovely people.

Then came the dancing! I love dancing but I was very shy at first because the style of dancing and the music were so different from what I am used to. But once I started dancing with my friends I couldn't stop! It was so much fun and nowadays, when I listen to the songs from that night or similar, I just want to get up and dance. Some guys also sang Persian songs, which were great! It was the most wonderful thing to be exposed to different cultures and see how other people celebrate!

Finally, I would like to say that there are many people that I still keep in contact with now and I hope with all my heart to see them all again! I miss them and thank them for all the beautiful memories and times they gave me and I hope I gave them something to remember too. I have realized from all this experience how important it is for people to help each other and share feelings. The world is far from perfect but if we work together we can make it a better place. Thank you!

Η ώρα της γιορτής ήρθε! Ειλικρινά δεν πίστευα ότι θα ερχόταν τόσοσ κόσμος! Πρώτα καθίσαμε στα τραπέζια, φάγαμε, μιλήσαμε και γελάσαμε. Η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη από ενθουσιασμό και, αν και πολλοί από τους ανθρώπους εκεί είχαν περάσει από πολλές δυσκολίες και είδαν πολλά άσχημα πράγματα, δεν μπορώ να ξεχάσω τα χαμόγελα τους εκείνη την βραδιά. Ενιωθα μεγάλη ευγνωμοσύνη που είχα την ευκαιρία να γνωρίσω τόσο δυνατούς και καλούς ανθρώπους.

Μετά ήρθε ο χορός! Μου αρέσει πολύ ο χορός, αλλά ντρεπόμουν πολύ στην αρχή, επειδή το είδος του χορού και η μουσική ήταν πολύ διαφορετικές απ' ότι έχω συνηθίσει. Αλλά μόλις άρχισα να χορεύω με τους φίλους μου, δεν μπορούσα να σταματήσω! Είχε τόση πλάκα και από τότε, όταν ακούω τραγούδια από αυτό το βράδυ ή παρόμοια, μου έρχεται να σηκωθώ και να χορέψω. Μερικοί νεαροί επίσης τραγούδησαν περσικά τραγούδια, τα οποία ήταν πολύ ωραία! Ήταν από τα πιο υπέροχα πράγματα το να είσαι εκτεθειμένος σε διαφορετικές κουλτούρες και να βλέπεις πώς γιορτάζουν οι άνθρωποι!

Τέλος, θα ήθελα να πω ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι με τους οποίους επικοινωνούμε ακόμα και εύχομαι με όλη μου την καρδιά να τους ξαναδώ όλους! Μου λείπουν και τους ευχαριστώ που μου χάρισαν τόσες όμορφες αναμνήσεις κι εύχομαι να τους έδωσα κι εγώ κάτι να θυμούνται. Μέσα από όλη αυτή την εμπειρία έχω συνειδητοποιήσει πόσο σημαντικό είναι για τους ανθρώπους να βοηθάνε ένας τον άλλο και να μοιράζονται συναισθήματα. Ο κόσμος δεν είναι καθόλου τέλειος, αλλά, αν δουλέψουμε μαζί, μπορούμε να τον κάνουμε καλύτερο. Ευχαριστώ!

ich gewohnt war. Aber als ich anfang mit meinen Freunden zu tanzen, konnte ich gar nicht mehr aufhören! Es machte so viel Spaß und heute noch, wenn ich die Lieder dieses Abends höre, will ich einfach nur aufstehen und tanzen. Einige sangen auch persische Lieder, was echt schön war. Es war ein solch schönes Erlebnis, andere Kulturen zu erfahren und zu sehen, wie andere Menschen feiern! Noch immer habe ich Kontakt zu vielen von ihnen und ich wünsche mir von Herzen, dass ich sie alle wiedersehen werde! Ich vermisse sie und danke ihnen für all die schönen Erinnerungen und die geteilte Zeit, und ich hoffe, dass ich ihnen auch etwas geben konnte, an das sie sich gerne erinnern. Diese Erfahrungen haben mir bewusst gemacht, wie wichtig es ist, dass Menschen einander helfen und ihre Gefühle teilen. Diese Welt ist alles andere als perfekt, aber wenn wir zusammen kommen, können wir sie besser machen. Vielen Dank!

NO TO A NEW PAGANI!

The detention camp on Lesvos/Greece near Moria is the Pagani of the Troika!

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΠΑΓΑΝΗ!

το στρατόπεδο συγκέντρωσης προσφύγων στη Λέσβο,
κοντά στη Μόρια, είναι η Παγανή της Τρόικας!

NEIN ZUM NEUEN PAGANI!

Der Abschiebeknast auf Lesvos/Griechenland nahe Moria ist das Pagani der Troika!

With a short “no” the police headquarter in Athens finally denied the access for “Youth without Borders” a selforganisation of young refugees. We had applied at the Police Department Lesvos for an official delegation to visit the newly built detention camp on Lesvos close to the village of Moria. Many of us had been in the past imprisoned as well: in what was called by a Greek minister “Dantes Inferno”. The old detention centre of the island, Pagani, had to be closed after we struggled all together from inside and outside shouting for weeks and months: “Azadi! Freedom!” We have been protesting until the last refugees had been released in the end of 2009.

The very short negative answer to our official application to get access proves what we already knew before: on the old military base close to Moria they try to hide again an inhuman prison. The official plan on how to treat refugees on this island remains the same: to keep them behind barbed wire, isolated from the society. The only thing that has changed, is the amount of money coming from the EU to finance it.

Also without giving us access to speak with the detainees they cannot hide it any more. We have not been waiting for any bureaucratic procedures. In all our struggles to go further we have already learned that rights are nothing to beg for but to take them by ourselves.

Με ένα κοφτό «όχι» το αρχηγείο της Αστυνομίας στην Αθήνα τελικά αρνήθηκε την άδεια πρόσβασης στη «Νεολαία χωρίς Σύνορα», μια αυτοοργανωμένη ομάδα νεαρών προσφύγων. Είχαμε υποβάλει αίτηση στην Αστυνομική Διεύθυνση Λέσβου για να επιτραπεί σε μια επίσημη αντιπροσωπεία να επισκεφθεί το νεοκατασκευασμένο στρατόπεδο κράτησης στο νησί, κοντά στο χωριό Μόρια. Πολλοί από μας έχουμε περάσει από φυλακή: απ’ αυτήν που ένας έλληνας υπουργός χαρακτήρισε «Κόλαση του Δάντη». Το παλιό κέντρο κράτησης του νησιού, η Παγανή, έκλεισε αφού παλέψαμε όλοι μαζί, από μέσα κι απ’ έξω, φωνάζοντας για βδομάδες και μήνες «Αζάντι! Ελευθερία!»

Διαδηλώναμε συνέχεια μέχρι που αφέθηκαν ελεύθεροι οι τελευταίοι πρόσφυγες, στο τέλος του 2009. Η κοφτή αρνήση στην επίσημη αίτησή μας να επισκεφθούμε [το νέο στρατόπεδο] δείχνει αυτό που ήδη ξέραμε: στην παλιά στρατιωτική βάση κοντά στη Μόρια προσπαθούν ξανά να κρύψουν μιαν απάνθρωπη φυλακή. Ιδιο παραμένει το επίσημο σχέδιο για την αντιμετώπιση των προσφύγων σ’ αυτό το νησί: να κρατούνται πίσω από συρματοπλέγματα, απομονωμένοι από την κοινωνία. Το μόνο που έχει αλλάξει είναι το ποσό των χρημάτων από την Ε.Ε., που έρχονται για να το χρηματοδοτήσουν.

Επίσης, στερώντας μας την άδεια να

Mit einem kurzangebundenen „Nein“ untersagte die Polizei-Zentrale in Athen der selbstorganisierten Gruppe junger Geflüchteter von „Jugendliche ohne Grenzen“ den Zugang. Wir hatten bei der Polizeibehörde Lesvos den Besuch einer offiziellen Delegation im neugebauten Abschiebeknast auf Lesvos in der Nähe vom Dorf Moria beantragt. Viele von uns sind in der Vergangenheit eingesperrt gewesen: in dem, was ein griechischer Minister „Dantes Inferno“ nannte. Das alte Lager der Insel, Pagani, wurde geschlossen nachdem wir alle gemeinsam von innen und außen kämpften, wochen- und monatelang „Azadi! Freedom!“ schrien. Wir protestierten, bis die letzten Geflüchteten Ende 2009 freigelassen wurden.

Die sehr kurze negative Antwort auf unseren offiziellen Antrag auf Zugang beweist, was wir sowieso schon wussten: in der alten Militärbasis nahe Moria versuchen sie wieder ein unmenschliches Gefängnis zu verbergen. Der offizielle Plan, wie man mit Geflüchteten umgeht, bleibt der gleiche: man sperrt sie hinter Stacheldraht, isoliert von der Öffentlichkeit. Das einzige, was sich verändert hat, ist der Betrag, der von der EU kommt, um es zu finanzieren.

Selbst ohne Zugang, um mit den Eingesperrten zu reden, können sie es nicht mehr verheimlichen. Wir haben nicht auf irgendwelche bürokratischen Hand-

If you don't want to close your eyes you just see what is happening – and you feel the need to get active.

We have already been inside the new detention camp before: on Saturday, 12th of October 2013. After having met the first people released from this prison and having heard their sad stories we decided to go there and to have a look. When we went to the prison we found the door open and so a spontaneous Go-In-demonstration took place. About 50 activists, many of them self-organised refugees, went to the fenced containers with about 80 detainees on an old military area near the small village of Moria (10 km from Mitilini). Usually a gate should avoid direct contact, but as the door was not locked, we all went inside to talk to the jailed migrants and to put some banners on the fences. Obviously the police was surprised. Direct communication between the new arrived and the old-experienced refugees could happen in many languages. Visitor cards from www.w2eu.info and flyers were distributed through the fences.

The authorities tried to make the local population believe that they build a

συνομιλήσουμε με τους κρατούμενους, δεν μπορούν πλέον να το κρύψουν. Δεν περιμένουμε καθόλου τις γραφειοκρατικές διαδικασίες. Σε όλους τους αγώνες μας για πρόοδο, μάθαμε ότι για τα δικαιώματά μας δεν παρακαλάμε αλλά τα παίρνουμε μόνοι μας. Αν δεν θέλεις να κλείσεις τα μάτια, απλά βλέπεις τι συμβαίνει. Και νιώθεις την ανάγκη να κάνεις κάτι.

Είχαμε ήδη μπει στο νέο στρατόπεδο κράτησης το Σάββατο 12 Οκτωβρίου 2013. Όταν συναντήσαμε τα πρώτα άτομα που απελευθερώθηκαν από τη φυλακή και ακούσαμε τις θλιβερές τους ιστορίες, αποφασίσαμε να πάμε επιτόπου και να ρίξουμε μια ματιά. Όταν πήγαμε στη φυλακή, βρήκαμε την πύλη ανοιχτή και έγινε μια αυθόρμητη διαδήλωση-εισβολή. Περίπου 50 ακτιβιστές, πολλοί από τους οποίους είναι αυτοοργανωμένοι πρόσφυγες, πήγαμε στα περιφραγμένα κοντέινερ με τους περίπου 80 κρατούμενους σε ένα παλιό στρατόπεδο του πεζικού, κοντά στο χωριουδάκι Μόρια (10 χλμ. από τη Μυτιλήνη). Συνήθως η πύλη εμποδίζει την άμεση επικοινωνία αλλά καθώς ήταν ξεκλειδωτή, μπήκαμε όλοι μέσα για να μιλήσουμε στους φυλακισμένους μετανά-

lungen gewartet. In unserem weitreichenden Kampf haben wir gelernt, dass Rechte nichts sind, um das man bettelt, man nimmt sie sich selbst. Man tut dies, wenn man die Augen dem gegenüber, was passiert, nicht verschließen will und wenn man es als notwendig erachtet, aktiv zu werden.

Wir waren bereits in dem neuen Abschiebeknast: Am Samstag dem 12. Oktober 2013. Nachdem wir die ersten entlassenen Geflüchteten getroffen hatten und ihre traurigen Geschichten hörten, entschieden wir uns dorthin zu gehen und nachzuschauen. Als wir zum Gefängnis gingen, fanden wir das Tor offen vor und so begann eine spontane Go-In-Demonstration. Um die 50 Aktivist_innen, viele davon selbstorganisierte Geflüchtete, gingen zu den umzäunten Containern, in denen um die 80 Eingesperrte waren, auf der alten Militärbasis nahe des Dorfes Moria (10 km von Mitilini entfernt). Normalerweise sollte ein Tor direkten Kontakt unterbinden, aber als das Tor nicht abgeschlossen war, gingen wir alle rein, redeten mit den gefangenen Migranten und brachten Spruchbänder an den Zäunen an. Offensichtlich war die Polizei

welcome and reception centre. They tried to hide the plans with dozens of container blocks also for long term detention with finally more than 700 detainees who can be held there up to 18 months. When we left the area of the detention centre on Saturday we went on to the small village of Moria to make another demonstration, to distribute our flyers and to come into a lot of discussions with the people on the street and in the cafés. Beside the main slogan – “No to a new Pagani, yes to a real welcome centre” – we used also a smaller banner with the text: “Pagani tis Troika, Pagani of the Troika!” – as the “modern” container style of detention is financed and forced by EU. A lot of people in Moria expressed their worries that the name of their village will become a shameful meaning like Pagani had it in the past. An old men sitting in a café chatted with others: “Before when I said to you that they will build secretly behind the wall a big prison you were laughing. Now you see all these young people: they know it from their own experience! When finally they will put also you in a prison you will not laugh any more.”

Οι αρχές προσπάθησαν να πείσουν τους ντόπιους ότι χτίζουν ένα κέντρο υποδοχής και καλοσώρισματος [των μεταναστών]. Προσπάθησαν να κρύψουν τα σχέδια με δεκάδες κατοικίες-κοντέινερ, στα οποία μπορούν τελικά να κρατηθούν πάνω από 700 φυλακισμένοι μέχρι και για 18 μήνες. Όταν φύγαμε από το κέντρο κράτησης, το Σάββατο, πήγαμε στο μικρό χωριό Μόρια για να κάνουμε άλλη μια διαδήλωση, να μοιράσουμε τα φυλλάδιά μας και να συζητήσουμε με τους ντόπιους στο δρόμο και στα καφενεία. Πέρα από το κύριο σύνθημά μας «Όχι στη νέα Παγανή, ναι σε ένα αληθινό κέντρο υποδοχής», είχαμε κι ένα μικρό πανό που έγραφε «Η Παγανή της Τρόικας!», καθώς η «σύγχρονη» μέθοδος της κράτησης στα κοντέινερ επιβλήθηκε και χρηματοδοτείται από την Ε.Ε. Πολλοί κάτοικοι της Μόριας δήλωσαν την ανησυχία τους πως το όνομα του χωριού τους θα δυσφημιστεί, όπως είχε αμαυρωθεί στο παρελθόν και το όνομα της Παγανής. Ένας γέρος, που καθόταν στο καφενείο, είπε στους άλλους: «Πριν γελούσατε, όταν σας έλεγα πως θα χτίσουν στα κρυφά μια μεγάλη φυλακή, πίσω από τον τοίχο. Τώρα βλέπετε όλους αυτούς τους νέους: το ξέρουν από τη δική τους εμπειρία! Κι όταν τελικά σαςβάλουν κι εσάς στη φυλακή, θα σας κοπεί το γέλιο...»

We don't need any permission to come and see. Our networks and friendship have been growing since 2009. They go beyond fences and borders. The first people who were released from the new prison, we knew already. They have stayed in the open selforganised welcome centre in Pikpa before they were brought to Moria. An absurd situation: to register they had to spend many days in prison. They were welcomed by us after their release with a spontaneous freedom party, so we had a very clear picture about what was going on inside the prison from the very beginning and

στες και να κρεμάσουμε μερικά πανό στην περίφραξη. Προφανώς, η αστυνομία βρέθηκε προ έκπληξης. Αρχισε η απευθείας επικοινωνία ανάμεσα στους νεοφερμένους και τους παλιούς πρόσφυγες και μάλιστα σε πολλές γλώσσες. Μοιράστηκαν μέσα από το φράχτη φέιγ βολάν και επισκεπτήρια από το www.w2eu.info.

Die Behörden versuchen der lokalen Bevölkerung weiszumachen, dass sie ein „Begrüßungs- und Aufnahmezentrum“ gebaut haben. Sie versuchen die Pläne über Dutzende Container-Blöcke zu vertuschen, die eine dauerhafte Inhaftierung von mehr als 700 Menschen für bis zu 18 Monate ermöglichen. Als wir das Gelände des Abschiebeknasts am Samstag verließen, zogen wir weiter zum kleinen Dorf Moria, um eine weitere Demonstration zu machen, Flyer zu verteilen und mit den Menschen auf der Straße und in den Cafés zu diskutieren. Neben unserem Hauptslogan „Nein zu einem neuen Pagani, ja zu einem wirklichen Begrüßungszentrum“ hatten wir auch noch kleinere Banner mit der Aufschrift: „Pagani tis Troika!“ (Pagani der Troika!), da dieser ‚moderne‘ Container-Style des Knasts von der EU forciert und finanziert wird. Viele Menschen in Moria drückten ihre Sorge aus, dass der Name ihres Dorfes eine beschämende Bedeutung bekommen würde wie Pagani in der Vergangenheit. Ein alter Mann in einem Café sagte zu anderen: „Als ich euch sagte, dass sie heimlich ein großes Gefängnis hinter der Mauer bauen, habt ihr gelacht. Jetzt seht ihr all diese jungen Menschen: Sie kennen dies durch ihre eigenen Erfahrungen! Wenn man schließlich euch ins Gefängnis steckt, dann werdet ihr nicht mehr lachen.“

Δεν χρειαζόμαστε άδειες για να έλθουμε και να δούμε. Τα δίκτυα και οι φι-

überrascht. Direkte Kommunikation zwischen den neu Angekommenen und den alt-erfahrenen Geflüchteten konnte in vielen verschiedenen Sprachen geschehen. Visitenkarten von www.w2eu.info und Flyer wurden durch die Zäune verteilt.

Die Behörden versuchen der lokalen Bevölkerung weiszumachen, dass sie ein „Begrüßungs- und Aufnahmezentrum“ gebaut haben. Sie versuchen die Pläne über Dutzende Container-Blöcke zu vertuschen, die eine dauerhafte Inhaftierung von mehr als 700 Menschen für bis zu 18 Monate ermöglichen. Als wir das Gelände des Abschiebeknasts am Samstag verließen, zogen wir weiter zum kleinen Dorf Moria, um eine weitere Demonstration zu machen, Flyer zu verteilen und mit den Menschen auf der Straße und in den Cafés zu diskutieren. Neben unserem Hauptslogan „Nein zu einem neuen Pagani, ja zu einem wirklichen Begrüßungszentrum“ hatten wir auch noch kleinere Banner mit der Aufschrift: „Pagani tis Troika!“ (Pagani der Troika!), da dieser ‚moderne‘ Container-Style des Knasts von der EU forciert und finanziert wird. Viele Menschen in Moria drückten ihre Sorge aus, dass der Name ihres Dorfes eine beschämende Bedeutung bekommen würde wie Pagani in der Vergangenheit. Ein alter Mann in einem Café sagte zu anderen: „Als ich euch sagte, dass sie heimlich ein großes Gefängnis hinter der Mauer bauen, habt ihr gelacht. Jetzt seht ihr all diese jungen Menschen: Sie kennen dies durch ihre eigenen Erfahrungen! Wenn man schließlich euch ins Gefängnis steckt, dann werdet ihr nicht mehr lachen.“

Wir brauchen keine Erlaubnis, um herzukommen und nachzuschauen. Unsere Netzwerke und Freundschaften sind seit 2009 gewachsen. Sie reichen

even before our short visit on 12th of October. Inside we found friends who will tell us afterwards. The time of a hidden prison on this island is over – because you can never forbid our longing for freedom for the friends inside!

The more “No”s you give us, the more you try to press us down by racist controls (and we experienced several this week, in the port when some of us arrived, in the airport when some of us left and even directly in front of Tsamakia beach as a provocation) – the more you water the plant of our rage the more energy it gives us to tear down the walls and fences and to break your cages.

Everybody in Lesvos remembers the detention camp of Pagani, which conditions became an international scandal and which had to be closed soon after the Nobordercamp 2009 and mainly because of the continuous revolts from inside. Local authorities are afraid that the new detention will cause again international attention and solidarity. Last Saturday’s action is the beginning for this!

λίες μας αναπτύσσονται από το 2009. Και ξεπερνούν τις περιφράξεις και τα σύνορα. Τους πρώτους που απελευθερώθηκαν από τη νέα φυλακή τους γνωρίζαμε ήδη. Προτού μεταφερθούν στη Μόρια είχαν μείνει στο ανοιχτό αυτοοργανωμένο κέντρο καλωσορίσματος, στο ΠΙΚΠΑ. Μια τρελή κατάσταση: για να καταγραφούν, πρέπει να περάσουν πολλές μέρες στη φυλακή. Μετά την απελευθέρωσή τους, τους υποδεχθήκαμε μ’ ένα αυθόρμητο πάρτυ ελευθερίας κι έτσι είχαμε πολύ σαφή εικόνα για το τι συμβαίνει μέσα στη φυλακή από την αρχή-αρχή, πριν ακόμη από τη σύντομη επίσκεψή μας στις 12 του Οκτώβρη. Εκεί μέσα βρήκαμε φίλους που θα μας διηγηθούν τι έγινε μετά. Έχει περάσει ο καιρός της κρυφής φυλακής σ’ αυτό το νησί. Γιατί δεν θα μπορούσατε ποτέ να μας απαγορεύσετε να ποθούμε τη λευτεριά για τους φίλους, που είναι εκεί μέσα!

Όσο πιο πολλά «Οχι» μας απαντάτε, όσο προσπαθείτε να μας πιάσετε με ρατσιστικούς ελέγχους (και ζήσαμε αρκετούς αυτή την εβδομάδα, στο λιμάνι όταν έφτασαν μερικοί από εμάς, στο αεροδρόμιο όταν έφευγαν μερικοί από μας κι ακόμη μπροστά στην παραλία Τσαμάκια, σαν ευθεία πρόκληση) τόσο τροφοδοτείτε την οργή μας και μας δί-

weit über Zäune und Grenzen. Die ersten Menschen, die von dem neuen Gefängnis entlassen wurden, kennen wir bereits. Bevor sie nach Moria gebracht wurden, sind sie in dem selbstorganisierten Begrüßungszentrum in Pikpa untergekommen. Eine absurde Situation: nur um registriert zu werden, mussten sie danach viele Tage im Gefängnis verbringen. Sie wurden nach ihrer Freilassung von uns willkommen geheißen durch eine spontane Freiheitsparty. Dadurch hatten wir von Anfang an eine sehr klare Vorstellung von dem, was im Gefängnis vor sich geht, sogar vor unserem kurzen Besuch am 12. Oktober. Innen fanden wir Freunde, die uns später Bericht erstatteten. Die Zeit eines geheimen Gefängnisses auf der Insel ist vorbei, da ihr uns unsere Sehnsucht nach den Freunden drinnen nicht verbieten könnt!

Je mehr „Neins“ ihr uns gebt und je mehr ihr versucht uns zu unterdrücken mit rassistischen Kontrollen (und wir erlebten einige diese Woche, in dem Hafen, als einige von uns ankamen, im Flughafen, als andere von uns gingen und sogar direkt vor dem Tsamakia-Strand als Provokation) desto mehr gießt ihr Wasser auf die Pflanze unseres Zorns und desto mehr Kraft gebt ihr uns,

Flyer distributed in Moria:
No to a new Pagani!
Yes to real Welcome Center!

We are returning to the island of Lesvos four years after the succesful struggle to close Pagani. We are here to demonstrate against the new detention centre near the village of Moria, with the support of local and international activists. Migration is not a crime! We were in the detention centre of Pagani and we don’t want anybody else to have the same experience. The new detention centre will imprison up to 700 people for up to 18 months. The experience of an open centre such as the one in Pikpa shows that it is possible to register and welcome refugees without detention. The EU is wasting money on building new prisons and turning Europe into a big fortress.
Close the new detention centre!
No to a new Pagani of the Troika!
Yes to a REAL welcome centre such as Pikpa! Yes to solidarity with migrants and refugees!

The Refugees Returning to Lesvos
Village of All Together
Welcome2Europe (lesvos.w2eu.net)
Youth Without Borders
(www.jogspace.net)

νετε ενέργεια να κατεδαφίσουμε τα τείχη και τους φράχτες και να γκρεμίσουμε τα κλουβιά μας.

Όλοι στη Λέσβο θυμούνται το στρατόπεδο της Παγανής, οι συνθήκες του οποίου έγιναν διεθνές σκάνδαλο και έκλεισε άρον-άρον μετά το Nobordercamp 2009, κυρίως λόγω των απανωτών εξεγέρσεων από μέσα. Οι ντόπιες αρχές φοβούνται ότι το νέο κέντρο κράτησης θα προκαλέσει επίσης τη διεθνή προσοχή κι αλληλεγγύη. Οι δράσεις εκείνου του Σαββάτου στις 12 Οκτώβρη είναι η αρχή!

Προκήρυξη που μοιράστηκε στη Μόρια:
Όχι σε μια νέα Παγανή!
Ναι σε ένα πραγματικό Κέντρο Υποδοχής!

Επιστρέφουμε στη Λέσβο τέσσερα χρόνια μετά τον πετυχημένο αγώνα για να κλείσει η Παγανή. Ερχόμαστε να διαδηλώσουμε εναντίον του νέου κέντρου κράτησης κοντά στη Μόρια, με την υποστήριξη ντόπιων και διεθνών ακτιβιστών. Η μετανάστευση δεν είναι έγκλημα! Ήμασταν στο κέντρο κράτησης της Παγανής και δεν θέλουμε να ζήσει κανείς άλλος τέτοια εμπειρία. Το νέο κέντρο κράτησης θα χωράει μέχρι 700 κρατούμενους έως και 18 μήνες. Η εμπειρία

die Mauern und Zäune niederzureißen und eure Käfige zu zerbrechen.

Jeder auf Lesbos erinnert sich an den Abschiebeknast von Pagani, dessen Zustand ein internationaler Skandal wurde und welcher dann zugemacht werden musste, kurz nach dem Noborder-Camp 2009 und vor allem dank der unablässigen Revolten von innen. Lokale Behörden haben Angst, dass dieser neue Knast wieder internationale Aufmerksamkeit und Solidarität hervorrufen wird. Die Aktion vom letzten Samstag ist der Anfang dafür!

Flyer der in Moria verteilt wurde:
Nein zu einem neuen Pagani!
Ja, zu einem wirklichen Begrüßungszentrum!

Wir kehren auf die Insel Lesbos zurück, vier Jahren nach dem erfolgreichen Kampf für die Schließung von Pagani. Wir sind hier, um gegen den neuen Abschiebeknast nahe des Dorfes Moria zu protestieren, unterstützt von lokalen und internationalen Aktivisten. Migration ist kein Verbrechen! Wir waren in dem Abschiebeknast Pagani und wir wollen nicht, dass andere die gleichen Erfahrungen machen müssen. Der neue Knast wird bis zu 700 Menschen bis zu 18 Mo-

ενός ανοικτού κέντρου όπως το ΠΙΚΠΑ δείχνει πως είναι εφικτό να γίνεται η υποδοχή και η καταγραφή προσφύγων χωρίς φυλάκιση. Η Ε.Ε. σπαταλάει χρήματα στην οικοδόμηση νέων φυλακών και τη μετατροπή της Ευρώπης σε ένα τεράστιο φρούριο.

Κλείστε το νέο κέντρο κράτησης! Όχι σε μια νέα Παγανή της Τρόικας!
Ναι σε ένα ΑΛΗΘΙΝΟ κέντρο υποδοχής, όπως το ΠΙΚΠΑ! Ναι στην αλληλεγγύη προς τους μετανάστες και τους πρόσφυγες!

Οι Πρόσφυγες που επιστρέφουν
στη Λέσβο
Χωριό του Όλοι Μαζί
Welcome2Europe (lesvos.w2eu.net)
Νεολαία χωρίς Σύνορα
(www.jogspace.net)

nate gefangen halten. Die guten Erfahrungen von offenen Zentren wie das von Pikpa zeigen, dass es möglich ist, Geflüchtete zu registrieren und willkommen zu heißen, ohne sie einzusperren. Die EU verschwendet Geld beim Bau neuer Gefängnisse und verwandelt dadurch Europa in eine große Festung.

Schließt den neuen Abschiebeknast!
Nein zu einem neuen Pagani der Troika!
Ja zu einem wirklichen Begrüßungszentrum wie das von Pikpa! Ja zu Solidarität mit MigrantInnen und Flüchtlingen!

Die Flüchtlinge, die nach Lesbos
zurückkehren
Dorf der Alle Zusammen
Welcome2Europe (lesvos.w2eu.net)
Jugendliche Ohne Grenzen
(www.jogspace.net)

**CAMPAIGN AGAINST THE
DETENTION CENTRES IN GREECE:**

The new Pagani of the Troika on Lesbos' island is one of two so called "first reception" centres in Greece. Despite the misleading title, they are closed camps and part the wider detention landscape in Greece. In the last 1 ½ years, the government has created one new type "first reception centre" in Fylakio, Evros and the other in Moria, Lesbos. Other than that five new type mass detention centres were opened with the title of being "preremoval centres". They are in Amigdaleza, Athens; Corinth (near Patras); Drama, Parenest; Komotini and Xanthi. Together with the older detention centres in Fylakio, Evros; Vathi, Samos and Mersinidi, Chios islands as well as hundreds of cells in police and border guard stations all over Greece they form the detention landscape of Greece with about 5,000 migrants and refugees being locked up only in the new detention centres the reason being undocumented entry, exit or stay in Greece. Many refugees we met in Mitilini are later on imprisoned again, i.e. during the daily police raids carried out since the beginning

**ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ
ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:**

Η νέα Παγανή της Τρόικας στη Λέσβο είναι ένα από τα δύο αποκαλούμενα κέντρα «πρώτης υποδοχής» στην Ελλάδα. Παρά το παραπλανητικό όνομά τους είναι κλειστά στρατόπεδα, τμήμα του ευρύτερου πλαισίου κράτησης [μεταναστών χωρίς χαρτιά] στην Ελλάδα. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο η κυβέρνηση έχει δημιουργήσει ένα «κέντρο πρώτης υποδοχής» νέου τύπου στο Φυλάκιο του Εβρου και το άλλο στη Μόρια της Λέσβου. Εκτός αυτών, έχουν ανοίξει πέντε νέου τύπου κέντρα μαζικής κράτησης, με τον τίτλο «προαναχωρησιακά κέντρα». Βρίσκονται στην Αμυγδαλέζα Αττικής, στην Κόρινθο, στο Παρανέστι Δράμας, την Κομοτηνή και την Ξάνθη. Μαζί με τα παλιότερα κέντρα κράτησης στο Φυλάκιο Εβρου, στο Βαθύ Σάμου και το Μυρσινίδι Χίου, καθώς επίσης και τα εκατοντάδες κελιά στα αστυνομικά τμήματα και τους σταθμούς συνοριοφυλακής σχηματίζουν το τοπίο κράτησης των μεταναστών στην Ελλάδα, με περίπου 5.000 πρόσφυγες και μετανάστες κλεισμένους μόνο στα νέα κέντρα κράτησης λόγω του ότι βρέθηκαν χωρίς

**KAMPAGNE GEGEN ABSCHIEBE-
KNÄSTE IN GRIECHENLAND:**

Das neue Pagani der Troika auf der Insel von Lesbos ist eins von zwei so genannten „first reception“ Zentren in Griechenland. Trotz des irreführenden Namens sind sie geschlossene Lager und Teil der Abschiebelager-Architektur Griechenlands. In den letzten 1½ Jahren hat die Regierung eine neue Art von Erstaufnahme-Zentren geschaffen, in Fylakio, Evros und in Moria, Lesbos. Dazu kommen fünf neuartige Massenlager, die unter dem Namen „pre-removal“ Zentren erschaffen wurden. Diese sind in Amigdaleza, Athen; Korinth (nahe Patras); Drama, Parenest; Komotini und Xanthi. Zusammengenommen mit den älteren Abschiebeknasten in Fylakio, Evros; Vathi, Samos und Mersinidi, auf der Insel Chios und weiteren Hunderten von Zellen in Polizei- und Grenzschutzstationen überall in Griechenland bilden sie die Abschiebelager-Architektur Griechenlands. Etwa 5000 Migranten und Geflüchtete sind in den neuen Abschiebeknasten eingesperrt, weil sie ohne Papiere eingereist, ausgereist oder geblieben sind. Viele Geflüchtete, die

MEETING

with the Mayor of Mitilini

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

με τον δήμαρχο της Μυτιλήνης

BESUCH

beim Bürgermeister Mitilinis

of Xenios Dias operation and when their “white paper” has expired – a deportation order usually only valid for 30 days. Most refugees and migrants upon being screened by Frontex and after a detention period of maximum 25 days, will be transferred directly from Moria prison on Lesbos to the mainland and end up in long-term-detention up to 18 months in the big prisons named above. Among them are also many minors.

In the meantime a campaign against detention camps was started in Greece. There have been several antiracist demonstrations against camps in different places all over Greece and publicity was raised around the problem. The campaign has an own website (mainly in Greek): <http://nodetention.blogspot.gr>

You can find regularly information on revolts, hungerstrikes and other incidents in these prisons also on the Blog of the infomobile of Welcome to Europe in Greece, where you will soon find also a documentation of letters from detention: <http://infomobile.w2eu.net> and on Clandestina: <http://clandestinenenglish.wordpress.com>

χαρτιά να ζουν, να μπαίνουν ή να φεύγουν από την Ελλάδα. Πολλοί πρόσφυγες που συναντήσαμε στη Μυτιλήνη ξαναφυλακίστηκαν αργότερα, πχ λόγω των καθημερινών αστυνομικών επιδρομών από τότε που ξεκίνησε η επιχείρηση «Ξένιος Δίας» ή όταν έληξε η «λευκή κάρτα» τους, μια διαταγή απέλασης με ισχύ μόνο 30 ημερών. Οι περισσότεροι πρόσφυγες και μετανάστες αφού ελεγχθούν από την Frontex και ύστερα από μια περίοδο κράτησης το πολύ 25 ημερών θα μεταφερθούν απευθείας από τη φυλακή της Μόριας στην ηπειρωτική χώρα και θα καταλήξουν σε μακρά κράτηση μέχρι και 18 μηνών στις μεγάλες φυλακές, που αναφέραμε παραπάνω. Μεταξύ τους βρίσκονται και πολλοί ανήλικοι.

Στο μεταξύ, έχει ξεκινήσει στην Ελλάδα μια καμπάνια κατά των κέντρων κράτησης. Εχουν γίνει σε διάφορα μέρη της Ελλάδας αρκετές αντιρατσιστικές διαδηλώσεις κατά των κέντρων κράτησης και έχει δημιουργηθεί δημοσιότητα γύρω από το πρόβλημα. Η καμπάνια έχει ένα δικό της ιστότοπο (κυρίως στα ελληνικά): <http://nodetention.blogspot.gr>

Μπορείτε να βρίσκετε τακτικά πληροφόρηση για τις εξεγέρσεις, τις απεργίες πείνας και άλλα συμβάντα σε αυτές τις φυλακές στο μπλογκ του infomobile του Welcome to Europe in Greece, όπου σύνοτομα θα υπάρχει και μια καταγραφή με γράμματα από τη φυλακή: <http://infomobile.w2eu.net> και στην Clandestina: <http://clandestinenglish.wordpress.com>

wir in Mitilini trafen, wurden später wieder eingesperrt, zum Beispiel während der alltäglichen Polizeirazzien, die seit dem Beginn der Xenios Zeus Operation ausgeführt werden und die bei einem abgelaufenen „weißen Papier“ zu einer Abschiebeanordnung in 30 Tagen führen. Nach einem Screening durch Frontex und einer Haftzeit von bis zu 25 Tagen werden die meisten Flüchtlinge und MigrantInnen vom Moria Gefängnis auf Lesbos direkt aufs Festland transferiert und dort langfristig, bis zu 18 Monate in den großen Gefängnissen wie oben genannt, eingesperrt. Unter ihnen sind auch viele Minderjährige.

In der Zwischenzeit wurde eine Kampagne gegen Abschiebelager in Griechenland begonnen. Es gab mehrere antirassistische Demonstrationen gegen Lager in verschiedenen Gebieten überall in Griechenland und öffentliche Aufmerksamkeit über dieses Problem wurde geschaffen. Die Kampagne hat ihre eigene Website (hauptsächlich auf Griechisch): <http://nodetention.blogspot.gr>

Man kann regelmäßige Informationen über Aufstände, Hungerstreiks und andere Vorkommnisse in diesen Gefängnissen auch dem Blog des Infomobiles von Welcome to Europe in Griechenland entnehmen. Bald werden dort auch Briefe aus den Abschiebeknästen dokumentiert: <http://infomobile.w2eu.net> und auf Clandestina: <http://clandestinenenglish.wordpress.com>

Today, on the 10th of October 2013 we had an appointment with the mayor of Mitilini, Greece. We wanted to thank the city of Mitilini which helped us to set up the camp in Tsamakia beach for a short time. We wanted to also express our worries and disagreement of the opening of the prison in Moria. Since most of us had been in the prison of Pagani and know how horrible it is for people seeking security to be imprisoned. We thanked him for supporting the selforganised camp in Pikpa. Pikpa could be a better alternative to Moria. Pikpa is a symbol for freedom and hospitality while the prison of Moria symbolises imprisonment and unfreedom.

We invited the mayor to join us for our welcome party which will take place tonight. Because the mayor is a nice and friendly person he accepted our invitation. In the end the mayor wished us well for our project and journey!

Σήμερα στις 10 Οκτωβρίου 2013 είχαμε μία συνάντηση με τον δήμαρχο της Μυτιλήνης. Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε την πόλη της Μυτιλήνης που μας βοήθησε να στήσουμε την κατασκήνωση μας στην παραλία Τσαμάκια για αυτόν τον καιρό. Θα θέλαμε επίσης να εκφράσουμε τις ανησυχίες μας και την αντίρρηση που έχουμε για το άνοιγμα της φυλακής στην Μόρια. Μιας και πολλοί από εμάς ήταν στην φυλακή της Παγανής και ξέρουμε πόσο απαίσιο είναι για τους ανθρώπους που ψάχνουν ασφάλεια να είναι φυλακισμένοι. Τον ευχαρίστησαμε για την υποστήριξη του στο κέντρο υποδοχής ΠΙΚΠΑ. Το ΠΙΚΠΑ θα μπορούσε να είναι μια πολύ καλή εναλλακτική της Μόρια. Το ΠΙΚΠΑ είναι το σύμβολο της ελευθερίας και φιλοξενίας ενώ η φυλακή της Μόρια συμβολίζει την φυλάκιση και την ανελευθερία.

Προσκαλέσαμε τον δήμαρχο να έρθει μαζί μας στην γιορτή υποδοχής, η οποία θα πραγματοποιηθεί απόψε. Επειδή ο δήμαρχος είναι καλός και φιλικός άνθρωπος, αποδέχθηκε την πρόσκληση μας. Στο τέλος μας ευχήθηκε τα καλύτερα για το πρόγραμμα και το ταξίδι μας!

Am 10. Oktober 2013 hatten wir einen Termin bei dem Bürgermeister Mitilinis, in Griechenland. Wir wollten der Stadt Mitilini danken, weil man uns geholfen hatte das Zeltlager am Tsamakia Strand zu errichten. Wir wollten auch unsere Sorgen und unseren Widerspruch gegen die Öffnung des Gefängnisses in Moria zum Ausdruck bringen. Vor allem weil die meisten von uns im Gefängnis von Pagani waren und wissen, wie schlimm es ist für Menschen die Sicherheit brauchen, eingesperrt zu sein. Wir dankten ihm für die Unterstützung des selbstorganisierten Camps Pikpa. Pikpa könnte eine bessere Alternative zu Moria sein. Pikpa ist ein Symbol der Freiheit und Gastfreundschaft, das Moria-Gefängnis symbolisiert hingegen Haft und Freiheitsentzug.

Wir luden den Bürgermeister zu unserer Willkommens-Party ein die heute Abend stattfindet. Da der Bürgermeister eine nette und freundliche Person ist, akzeptierte er unsere Einladung. Am Ende wünschte der Bürgermeister unserem Projekt und unserer Reise alles Gute.

TRACES FROM LESVOS THROUGH EUROPE

Report about an exhibition in Mitilini

ΙΧΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η αναφορά της έκθεσης

SPUREN VON LESVOS DURCH EUROPA

Ein Bericht über eine Ausstellung in Mitilini

Friday, 11th of October 2013. In the Epimelitirio in Mitilini we gathered for an event named: Traces from Lesvos through Europe “Respect only with passport? – Muhajer Tour is back”. Here is a report:

Παρασκευή 11 Οκτωβρίου 2013. Στο Επιμελητήριο της Μυτιλήνης έχουμε μαζευτεί για μια εκδήλωση που λέγεται: Ιχνη από την Μυτιλήνη στην Ευρώπη “Σεβασμός μόνο με διαβατήριο;- Το Muhajer Tour ξαναγύρισε.” Εδώ είναι η αναφορά:

Freitag der 11. Oktober 2013. Im Epimelitirio in Mitilini trafen wir uns für eine Veranstaltung: Spuren von Lesvos durch Europe, „Respekt nur mit Pass? – Muhajer Tour ist zurück“. Hier ist ein Bericht.

I am Eltaf from Afghanistan and I arrived in Mitilini in 2009 as a refugee. After 2009 I have done many interviews, events, conferences etc, where I talked about my journey, but this time in Mitilini it was one of the best events, because it was the first time when I was not alone to talk about my journey. There were some other friends who I met in Mitilini in 2009 and met them once again in 2013 at the same place where we became friends. So this time I was together with those friends I have made 2009 in Mitilini and we were as group and met again here in 2013 in the same place our friendship started from.

This event was really interesting for us because we were talking about our journey in front of the people of Mitilini. They could really easily understand what we are talking about and could really feel us because they know the situation in Greece. When we are talking about the same situation in other events in other countries, the audience listens also with interest, but it's not easy for them to imagine the situation in Greece.

There were some moments when I saw some people had tears in their eyes when we talked about the situation in prison in 2009.

They were really listening to us with interest and after the event they showed their respect to us and welcomed us again and Mitilini that was what we really needed (I mean motivation).

And I, myself, was in the moments really sad when my friends were telling their stories from 2009. Because there were also some good situations in 2009 and they are missing those time and those friends.

Thanks a lot to the supporters for the trip!

The exhibition “Traces from Lesvos through Europe” in English and Greek language can be downloaded here:
<http://traces.w2eu.net/files/2013/12/Ausstellung-Lesvos-Screen.pdf>.

Είμαι ο Ελταφ από το Αφγανιστάν και ήρθα στην Μυτιλήνη το 2009 ως πρόσφυγας. Μετά το 2009 έδωσα πολλές συνεντεύξεις, έκανα εκδηλώσεις, συνέδρια κλπ, όπου έχω μιλήσει για το ταξίδι μου, αλλά αυτή η φορά στην Μυτιλήνη ήταν από τις καλύτερες εκδηλώσεις, διότι ήταν η πρώτη φορά που δεν ήμουν μόνος για να μιλήσω για το ταξίδι μου. Υπήρχαν φίλοι μου που γνώρισα στην Μυτιλήνη το 2009 και ξανασυνάντησα το 2013 στο ίδιο μέρος. Έτσι, αυτή την φορά με τους φίλους μου, ήμασταν ως ομάδα με διαφορετικές ιστορίες και διαφορετικές αναμνήσεις από την Μυτιλήνη.

Αυτή η εκδήλωση ήταν πολύ ενδιαφέρουσα για μας, επειδή μιλούσαμε για το ταξίδι μας μπροστά στους ανθρώπους της Μυτιλήνης. Μπορούσαν πολύ εύκολα να καταλάβουν για αυτά που λέγαμε και μας ένιωθαν, γιατί γνωρίζουν καλά την κατάσταση στην Ελλάδα. Όταν μιλούσαμε για παρόμοιες καταστάσεις και συμβάντα σε άλλες χώρες, άκουγαν και εκεί με ενδιαφέρον, αλλά δεν ήταν εύκολο για αυτούς να φανταστούν τις συνθήκες στην Ελλάδα.

Υπήρχαν και στιγμές που είδα ανθρώπους με δάκρυα στα μάτια καθώς μιλούσαμε για τις συνθήκες στην φυλακή το 2009.

Μας άκουγαν με τόση προσοχή και μετά την εκδήλωση μας έδειξαν σεβασμό και μας είπαν ότι είμαστε καλοδεχούμενοι στη Μυτιλήνη, που ακριβώς αυτό χρειαζόμασταν να ακούσουμε.

Εγώ προσωπικά τις στιγμές που μιλούσαν οι φίλοι μου για τις ιστορίες τους από το 2009, ήμουν πολύ λυπημένος. Αλλά υπήρχαν και καλές στιγμές το 2009 τις οποίες σκεφτόμαστε νοσταλγικά με τους φίλους μου.

Ευχαριστώ πολύ αυτούς που υποστήριξαν το ταξίδι μας!

Την έκθεση “Ιχνη από την Μυτιλήνη στην Ευρώπη” στα αγγλικά και στα ελληνικά μπορείτε να την κατεβάσετε από εδώ:
<http://traces.w2eu.net/files/2013/12/Ausstellung-Lesvos-Screen.pdf>.

Ich bin Eltaf aus Afghanistan und 2009 als Flüchtling in Mitilini angekommen. Seit 2009 habe ich viele Interviews gegeben und Events, Konferenzen, usw. besucht, bei denen ich über meine Reise erzählt habe, doch dies war eine der besten Veranstaltungen, da es das erste Mal war, dass ich nicht allein über meine Reise redete. Hier waren Freunde, die ich in Mitilini in 2009 getroffen hatte, und wir trafen uns wieder in 2013 an demselben Ort, an dem wir Freunde wurden.

Diese Veranstaltung war sehr interessant für uns, da wir den Menschen aus Mitilini von unserer Reise erzählten. Sie konnten sehr einfach verstehen, worüber wir redeten und sich einfühlen, da sie die Situation in Griechenland kennen. Wenn wir über die gleiche Situation auf anderen Veranstaltungen reden, dann hört das Publikum auch interessiert zu, doch für sie ist es nicht einfach, sich die Situation in Griechenland vorzustellen.

Es gab Momente, in denen ich sah, dass die Zuhörer Tränen in ihren Augen hatten, als wir über die Situation im Gefängnis in 2009 erzählten.

Sie hörten uns mit Interesse zu und nach dem Event zollten sie uns Respekt und hießen uns nochmals willkommen in Mitilini, was wir als Motivation sehr brauchten.

Und ich persönlich war sehr traurig, als meine Freunde von ihren Geschichten aus 2009 erzählten. Es gab aber auch gute Erlebnisse in 2009 und sie vermissen diese Zeit und ihre Freunde.

Vielen Dank an die UnterstützerInnen dieser Reise!

Die Ausstellung “Traces from Lesvos through Europe” in English und Griechisch kann hier heruntergeladen werden:
<http://traces.w2eu.net/files/2013/12/Ausstellung-Lesvos-Screen.pdf>.

MEMORIAL IN THERMI

12th of October 2013

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ ΣΤΗΝ ΘΕΡΜΗ

12. Οκτωβρίου 2013

GEDENKVERANSTALTUNG IN THERMI

12. Oktober 2013

Saturday the 12th of October has been a day of multiple impressions, full of memories and full of new encounters in the same moment. After the spontaneous go-in in the morning time in the prison close to Moria we gathered again: in the harbour of Thermi. More and more people came: our travelling group was joined by Syrian relatives of the drowned from March 2013. We had been in contact of the club of the fishermen in Thermi. One of their members had recovered one of the bodies of the shipwreck in December and they showed us the place where to build a fountain in remembrance. Some fishermen showed up and a lot of other local friends. Students from a university in Michigan/ USA took part. It was an impressive gathering with a lot of deep grief, but also a lot of anger and a strong will not to accept these killings any longer. We document the memorial speech:

We came together today. Here in the harbour of Thermi we gathered for remembering the dead of the European border regime.

Η 12η Οκτώβριου, ένα Σάββατο, ήταν μια μέρα με πολλές εντυπώσεις, γεμάτη μνήμες και νέες συναντήσεις. Μετά την αυθόρμητη επίσκεψη το πρωί στις φυλακές κοντά στη Μόρια, συγκεντρωθήκαμε στο λιμάνι της Θερμής. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι ερχόντουσαν: Στην ομάδα μας προστέθηκαν συγγενείς Σύριων που έχασαν τη ζωή τους τον Μάρτιο από πνιγμό. Ημασταν σε επαφή με τον σύλλογο των αλιέων από τη Θερμή. Ένα από τα μέλη του συλλόγου είχε ανασύρει από τη θάλασσα έναν νεκρό από το ναυάγιο του Δεκεμβρίου. Οι ψαράδες μας έδειξαν το μέρος στο οποίο θα κατασκευάζαμε μια βρύση μνήμης. Ηρθαν μερικοί ακόμη ψαράδες και πολλοί άλλοι φίλοι από την περιοχή. Συμμετείχαν επίσης φοιτητές από το πανεπιστήμιο Michigan των ΗΠΑ. Ήταν μία εντυπωσιακή συνάντηση, η οποία συνοδεύονταν από πολλή θλίψη αλλά και πολλή οργή και ισχυρή βούληση να μην ανεχτούμε πια αυτές τις δολοφονίες. Παραθέτουμε την ομιλία που διαβάσαμε στην εκδήλωση μνήμης:

Συναντηθήκαμε σήμερα εδώ, στο λιμάνι της Θερμής για να τιμήσουμε τους νεκρούς του ευρωπαϊκού συνοριακού καθεστώτος.

Der 12. Oktober, ein Samstag, war ein Tag vieler Eindrücke, voller Erinnerungen und neuer Begegnungen. Nach dem spontanen ‚Besuch‘ am Morgen im Gefängnis in der Nähe von Moria versammelten wir uns am Hafen von Thermi. Mehr und mehr Menschen kamen: zu unserer Reisegruppe stießen syrische Angehörige derer, die im März 2013 ertranken. Wir waren in Kontakt mit dem Klub der Fischer aus Thermi. Einer der Mitglieder hatte einen Leichnam vom Schiffunglück im Dezember geborgen und sie zeigten uns den Ort, an dem nun ein Brunnen der Erinnerung gebaut werden soll. Einige Fischer kamen und viele andere Freundinnen und Freunde von der Insel. StudentInnen einer Universität in Michigan/USA nahmen teil. Es war ein beeindruckendes Zusammentreffen, begleitet von viel Trauer aber auch viel Wut und einem starken Willen, dieses Morden nicht länger hinzunehmen. Wir dokumentieren hier die Erinnerungs-Rede:

Wir sind heute zusammengekommen. Hier an dem Hafen von Thermi versammeln wir uns, im Gedenken an die Toten des europäischen Grenzregimes.

**‘ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΟΣΩΝ ΧΑΘΗΚΑΝ ΣΤΗΝ
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥΣ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΝ
ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ.
IN MEMORIAL OF THOSE
WHO LOST THEIR LIVES TRYING
TO REACH EUROPE.**

Ευχαριστούμε τους ψαράδες της Λέσβου και όσους άλλους με κίνδυνο
τη ζωή τους σώζουν ανθρώπινες ζωές.
We thank the fishermen of Lesvos and all others who put their lives in
danger to save human lives.

Στις 14 Δεκεμβρίου 2012 βρέθηκαν στη Θέρμη 27 νεκροί , οι
περισσότεροι ήταν πρόσφυγες απο το Αφγανιστάν
On 14th of December 2012 in Thermi 27 drowned people have been
found, they all were refugees mostly from Afghanistan.

Στις 6 Μαρτίου 2013 βρέθηκαν στις ακτές της Λέσβου
On 6th of March 2013 at the coast of Lesvos:

Lujain Hashash (3 years old)

Abdullah Hashash (6 years old)

Jinan Hashash (7 years old)

Gader Turkmani (14 years old)

Kamar Seni (17 years old)

Muhamad Seni (21 years old)

Fatima Hashash (30 years old)

Mustafa Sahrazi (30 years old)

Omar Hashash (40 years old)

**Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ!
We will never forget!**

*Welcome to Europe & Youth without Borders
October 2013*

Τα τελευταία χρόνια, έχουν χάσει τη
ζωή τους από αυτά το δολοφονικά σύ-
νορα 20.000 άνθρωποι. Εδώ,στο Αιγαίο
Πέλαγος, στο Στενό του Γιβραλτάρ και
πολλοί στην περιοχή μεταξύ Λιβύης και
Ιταλίας. Ο αριθμός των θανάτων στα ευ-
ρωπαϊκά σύνορα έχει αυξηθεί δραματι-
κά.

Μετά την τραγωδία στη Λαμπεντού-
ζαμε περισσότερους από 300 νεκρούς,
υπήρξε πριν από λίγες ημέρες μια ακόμη
τραγωδία μπροστά από το ιταλικό αυτό
νησί. Σε όλη την Ευρώπη αντηχεί μια
κραυγή: να σταματήσει αυτός ο παρά-
λογος θάνατος στα σύνορα! Θα πρέπει
να υπάρξουν ασφαλείς διαδρομές για
όσους αναζητούν προστασία στην Ευ-
ρώπη!

Πριν 10 μήνες, τον Δεκέμβριο του 2012,
έχασαν εδώ στην Θερμή 27 άνθρωποι τη
ζωή τους. Το απόγευμα της 14ης Δεκεμ-
βρίου, στη θάλασσα κοντά στη Λέσβο η
Frontex ανέσυρε από τη θάλασσα ένα
16 χρονο ασυνόδευτο ανήλικο από το
Αφγανιστάν. Ήταν στο σκάφος μαζί με
άλλους 30 πρόσφυγες. Τη νύχτα της
14την 15η Δεκεμβρίου το σκάφος βρέ-
θηκε σε κίνδυνο. Την επόμενη μέρα
τρεις άνθρωποι βρέθηκαν νεκροί στη
Θέρμη και μόνο τότε η ελληνική ακτο-
φυλακή ξεκίνησε επιχείρηση αναζήτη-
σης και διάσωσης για να βρει άλλους
επιζώντες. Μέσα στις επόμενες μέρες,
όλο και περισσότεροι νεκροί βρέθηκαν
τις παραλίες κοντά στη Θερμή, συνολι-
κά 27 πτώματα. Ορισμένοι δεν βρέθη-
καν ποτέ. Δεν γνωρίζουμε τα ονόματά
τους, αλλά πολλοί από αυτούς είναι
θαμμένοι στο νεκροταφείο της Μυτιλή-
νης. Εμείς θαπάμε εκεί αύριο.

Τον Μάρτιο του 2013 μια άλλη τρα-
γωδία συνέβη στις ακτές της Λέσβου. Ο
πατέρας ενός από τα θύματα είναι σή-
μερα εδώ μαζί μας. Σας ευχαριστούμε
πολύ που ήρθατε! Είχε μιλήσει μαζί με
το παιδί στο τηλέφωνο και ήλπιζε ότι
μία ώρα αργότερα θα βρίσκονταν σε
ασφαλές μέρος. Αλλά το τηλέφωνό του
παιδιού ήταν κλειστό. Ενημέρωσε την
αστυνομία στην Αθήνα, έτσι ώστε να
αναφέρουν το γιο του ως αγνοούμενο
στη Λέσβο. Λίγες μέρες αργότερα, ταζί-

In den vergangenen Jahren sind etwa
20.000 Menschen durch diese mörderi-
schen Grenzen umgebracht worden,
hier in der Ägäis, in der Straße von Gib-
raltar und viele im mediterranen Raum
zwischen Libyen und Italien. Die Anzahl
der Toten an europäischen Grenzen ist
enorm gestiegen.

Seit der Tragödie von Lampedusa
mit mehr als 300 Toten vor einigen Ta-
gen, gab es auch gestern eine Tragödie
vor der italienischen Insel. Durch ganz
Europa hallt ein Aufschrei: dieser sinn-
lose Tod an der Grenze muss gestoppt
werden! Es sollte sichere Routen für Ge-
flüchtete nach Europa geben!

Vor 10 Monaten, im Dezember 2012,
fanden 27 Menschen hier in Thermi den
Tod. Am Nachmittag des 14.12. wurde
nahe Lesvos ein 16-jähriger unbegleite-
ter Minderjähriger aus Afghanistan von
Frontex aus dem Meer gezogen. Er war
an Bord mit mehr als 30 anderen und
ihr Schlauchboot geriet in der Nacht
vom 13. auf den 14.12. in Seenot. Am
nächsten Tag wurden drei tote Men-
schen in Thermi gefunden und erst da-
nach begann die griechische Küstenwa-
che eine Such- und Rettungsaktion, um
nach weiteren Überlebenden zu suchen.
In den nächsten Tagen wurden mehr
und mehr tote Menschen an den Strän-
den Thermis gefunden, insgesamt 27
Leichname. Einige blieben verschwun-
den. Wir kennen ihre Namen nicht, aber
viele von ihnen sind auf dem Friedhof
von Mitilini begraben. Wir werden mor-
gen dorthin gehen.

Im März 2013 geschah eine weitere
Tragödie an der Küste von Lesvos. Der
Vater von einem der Ertrunkenen ist
heute hier mit uns. Vielen Dank fürs
Kommen! Er rief den Sohn damals an
und hoffte, ihn eine Stunde später in Si-
cherheit vorzufinden, aber sein Handy
war aus. Er informierte die Polizei in
Athen, damit sie seinen Sohn in Lesvos
als verschollen melden würden. Ein
paar Tage später fuhr er selbst nach
Chios und Lesvos, um nach seinem Kind
zu suchen. Auf beiden Inseln hatten die
Behörden die Vermissten nicht sofort

himself went to Chios and to Lesvos to look for his child. On both island the authorities did not immediately register the missing. The search and rescue operation started more than a week later, on 15th of March.

All of these deaths have a face, a name. All of them leave behind relatives and friends. Besides the bodies also their hopes and dreams are lost.

We want to give back a piece of dignity, to those whose death disappeared – right here – into the senselessness of the European borders – and we want to thank those who risk their lives to rescue.

We gathered for giving back a piece of dignity also to those who survived. A piece of dignity that was lost on the way to Europe, like the passports or the photographs showing the faces of the beloved ones that disappeared in the water.

δειψε ο ίδιος στη Χίο και τη Λέσβο για να αναζητήσει το παιδί του. Και στα δύο νησιά, οι αρχές δεν είχαν δηλώσει άμεσα ότι αγνοούνταν άτομα. Η επιχείρηση έρευνας και διάσωσης ξεκίνησε περισσότερο από μία εβδομάδα αργότερα, στις 15 Μαρτίου.

Όλοι αυτοί οι νεκροί έχουν ένα πρόσωπο, ένα όνομα. Όλοι άφησαν πίσω τους συγγενείς και φίλους. Εκτός από τα σώματά τους έχασαν την ελπίδα και τα όνειρά τους.

Θέλουμε να φέρουμε ένα κομμάτι της αξιοπρέπειάς τους πίσω, σε αυτό ακριβώς το μέρος, όπου ο θάνατός τους μας δείχνει τη ματαιότητα των ευρωπαϊκών συνόρων και θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους όσους διακινδύνευσαν τη ζωή τους σε επιχειρήσεις διάσωσης.

Εχουμε, επίσης συγκεντρωθεί για να δώσουμε πίσω ένα κομμάτι αξιοπρέπειας σε εκείνους που διασώθηκαν. Ενα

gemeldet. Die Such- und Rettungsaktion startet mehr als eine Woche später, am 15. März.

All diese Toten haben ein Gesicht, einen Namen. Sie alle lassen Verwandte und Freunde zurück. Neben ihren Körpern verlieren sich auch ihre Hoffnungen und Träume.

Wir wollen ein Stück Würde zurückgeben, genau an diesem Ort an dem ihr Tod in die Sinnlosigkeit europäischer Grenzen verschwand und wir wollen uns auch bei all jenen bedanken, die ihre Leben in Rettungsaktionen riskiert haben.

Wir haben uns versammelt um ein Stück Würde auch jenen zurückzugeben, die überlebt haben. Ein Stück Würde, die verloren gegangen ist auf dem Weg nach Europa, wie die Pässe und Fotos mit den Gesichtern der geliebten Menschen im Wasser verschwanden.

Wir fühlen Scham im Angesicht die-

We all feel ashamed in the moment of these deaths because we failed in our attempt to stop this murderous regime and to create a welcoming Europe.

We came with different backgrounds: Some came to mourn their lost relatives. We thank you to be here, together we will not forget your beloved. A warm welcome also to the friends who accompanied you in March and also today. Solidarity and friendship can help us, to survive the loss, that is without words. We are very thankful that you have come together.

Some live here on the island and experience regularly dead people being found on the beach. Some of us here have had the experience of recovering bodies.

Some are here on a journey back to the place of their first arrival in Europe. They have experienced the hell of Pagani - but also the solidarity of the people here on Lesvos. They made a brave step to travel back here to encourage

κομμάτι της αξιοπρέπειας που έχει χαθεί στο δρόμο προς την Ευρώπη, όπως τα διαβατήρια και οι φωτογραφίες που δείχνουν τα πρόσωπα των αγαπημένων τους που χάθηκαν μέσα στο νερό.

Αισθανόμαστε εντροπή, επειδή αποτύχαμε στην προσπάθειά μας να σταματήσουμε αυτό το δολοφονικό καθεστώς και να δημιουργήσουμε μία φιλόξενη Ευρώπη.

Εχουμε όλοι μας διαφορετικά υπόβαθρα: Μερικοί ήρθαν για να πενήσουν τους χαμένους τους συγγενείς. Σας ευχαριστώ που είστε εδώ. Μαζί, εμείς δεν θα ξεχάσουμε τους αγαπημένους σας. Η αλληλεγγύη και η φιλία μας βοήθησαν να ξεπεράσουμε το χαμό. Είμαστε πολύ ευγνώμονες που ήρθατε.

Μερικοί ζουν εδώ σε αυτό το νησί και έχουν δει πολλές φορές την εικόνα των νεκρών στις ακτές. Μερικοί από εμάς εδώ είχαμε επίσης ανασύρει πτώματα από τη θάλασσα.

Μερικοί είναι εδώ σε ένα ταξίδι πίσω στον τόπο της άφιξής τους στην Ευρώ-

ser Tode, weil wir versagt haben in unserem Versuch dieses mörderische Regime zu stoppen und ein Europa zu erschaffen, das willkommen heißt.

Wir alle haben verschiedene Hintergründe: Einige kamen um ihre verlorenen Angehörigen zu betrauern. Wir danken euch dass ihr hier seid, zusammen werden wir eure geliebten Angehörigen nicht vergessen. Wir heißen auch die Freunde willkommen die euch im März, wie auch heute, begleiteten. Solidarität und Freundschaft kann uns helfen, diesen Verlust der ohne Worte ist, zu überleben. Wir sind sehr dankbar, dass ihr zusammen gekommen seid.

Einige leben hier auf dieser Insel und erleben regelmäßig, wie tote Menschen am Strand gefunden werden. Einige von uns hier haben die Erfahrung gemacht Tote zu bergen.

Einige sind hier auf einer Reise zurück an den Ort ihrer Ankunft in Europa. Sie haben die Hölle von Pagani erfahren,

and support the newcomers.

Some came already several times, during a Noborder camp that took place in 2009, where they shared some days of protest against this deadly border regime. In 2010 we built a first memorial in Korakas, to mourn for those who had died in 2009.

Everywhere around this border we also find people who have not closed their eyes. Thanks to all the unknown people who help migrants on their way silently and on an every day level.

Since we have been here, on this journey back to the border, we have been received, treated and welcomed like friends by the inhabitants of Mitilini. We would like to thank them for not having closed their eyes. Thank you all for your hospitality, your helpfulness and your support, helping migrants on their way to a better life and on an everyday level. With the open welcoming centre that existed in Pikpa you have set an example that goes beyond the island: you made the prove that a warm welcome to

πη. Είχαν ζήσει στην κόλαση της Παγα- νής, αλλά και την αλληλεγγύη των αν- θρώπων της Λέσβου. Εκαναν το τολμηρό βήμα να επιστρέψουν πίσω για να ενθαρρύνουν και να υποστηρίξουν τους νεοεισερχόμενους.

Κάποιοι έχουν έρθει αρκετέςφορές στη Λέσβο, κατά τη διάρκεια του No BorderCamp το 2009 όπου διαμαρτύ- ρονταν για αρκετές ημέρες κατά του θανατηφόρου καθεστώτος συνόρων. Το 2010, τοποθετήσαμεένα μνημείο στο Ακρωτήριο Κόρακας για να θρηνηήσουν για όσους είχαν πεθάνει εκεί το 2009.

Παντού σε αυτήν την ακριτική περιοχή, βρίσκουμε ανθρώπους που δεν κλεί- νουν τα μάτια τους. Ενα μεγάλο ευχαρι- στώ για όσους βοηθούν αθόρυβα και συνεχώς τους μετανάστες στο ταξίδι τους. Ευχαριστούμε πολύ αυτά τα άγνωστα άτομα.

Από τότε που βρισκόμαστε εδώ, σε αυτό το ταξιδίπίσω στα σύνορα, μας κα- λωσόρισαν και μας συμπεριφέρθηκαν οι κάτοικοι της Μυτιλήνης σαν να ήμα- στε φίλοι. Θέλουμενα τους ευχαριστή-

aber auch die Solidarität der Menschen hier aus Lesvos. Sie haben den mutigen Schritt gewagt, zurückzureisen um die Neuankömmlinge zu stärken und zu unterstützen.

Einige waren schon mehrere Male hier, während des Noborder Camps 2009 protestierten sie einige Tage lang gegen das tödliche Grenzregime. 2010 errichteten wir ein Denkmal in Korakas, um an diejenigen zu erinnern, die 2009 gestorben waren.

Überall in dieser Grenzregion finden wir Menschen, die nicht ihre Augen ver- schließen. Vielen Danke an die unbe- kannten Menschen, die MigrantInnen auf ihren Reisen leise und tagtäglich hel- fen.

Seit wir hier sind, auf dieser Reise zu- rück an die Grenze, wurden wir von den BewohnerInnen Mitilinis wie Freunde empfangen, behandelt und willkommen geheißen. Wir wollen ihnen dafür danken dass sie nicht ihre Augen ver- schlossen haben. Vielen Dank für all die Gastfreundschaft, eure Hilfe und Unter-

refugees is possible! We know that those who would want to find a place to rest will find doors opened to welcome them here. This is like a light-tower in a time when it is common to detain those who survived this difficult trip. Thank you.

Our biggest pleasure today is to have some amongst us who have put their own life in danger to rescue others: we thank you and all the other fishermen who rescued people at sea. In the early morning of the 15th of September twelve refugees from Syria were res- cued by the fisher boat Kapetan Stratis and the cargo ship YALKER. Here on the island there are many stories of rescue. We thank to all those unnamed brave people.

Thanks also to those who had the very sad job to recover the bodies from the water without any chance to help them any more. We mourn together with you who see their faces still in front of your eyes.

σουμε που δεν κλείνουντα μάτια τους. Σας ευχαριστούμε για όλη τη φιλοξενία, τη βοήθεια και την υποστήριξή σας, και για το πώς βοηθάτε καθημερινά μετα- νάστες που αναζητούν μία καλύτερη ζωή. Μετο ανοικτό κέντρο φιλοξενίας στο ΠΙΚΠΑ στείλατε ένα μήνυμα πέρα από το νησί: Εχετε αποδείξε ιότι είναι δυνατόν να καλωσορίζουμε ανθρώπους που ψάχνουν προστασία! Γνωρίζουμε ότι εκείνοι που ψάχνουν ένα μέρος για να ξεκουραστούν, θα βρουν σε εσάς- νοιχτές πόρτες. Αυτό είναισαν ένας φά- ροςσε μια εποχή όπουτο πιο σύνηθες είναι να φυλακίζονται επιζώντες αυτών των πολύ δύσκολων ταξιδιών. Σας ευ- χαριστούμε.

Η μεγαλύτερη χαράμας σήμεραείναι να έχουμεμαζί μας εκείνους που έβαλαν τη ζωή τους σε κίνδυνο για να σώσουν άλλους: σας ευχαριστούμε και ευχαρι- στούμε όλους τους ψαράδεςπου διέσω- σαν ανθρώπουςστη θάλασσα. Νωρίς το πρωίτης 15ηςΣεπτεμβρίου διασώθη- καν12 Σύριοι πρόσφυγες από το αλιευ- τικό σκάφος Καπετάν Στρατής και το

stützung. Und dafür dass ihr MigrantIn- nen tagtäglich helft, die auf einem Weg in ein besseres Leben sind. Mit dem of- fenen Welcome Centre Pikpa habt ihr ein Zeichen gesetzt, das über die Insel hinaus wirkt: Ihr habt bewiesen, dass es möglich ist, Flüchtlinge herzlich will- kommen zu heißen! Wir wissen, dass diejenigen, die ein Ort zum Ausruhen suchen, bei euch offene Türen vorfinden. Das ist wie ein Leuchtturm, in Zeiten in denen es üblich ist, die Überlebenden dieser schweren Reisen zu inhaftieren. Vielen Dank.

Unsere größte Freude heute ist es diejenigen unter uns zu haben, die ihre eigenen Leben in Gefahr gebracht haben, um andere zu retten: wir danken euch und all den anderen Fischern, die Men- schen auf See gerettet haben. Am frühen Morgen des 15.September wurden zwölf Flüchtlinge aus Syrien vom Fischerboot Kapetan Stratis und dem Cargo Schiff YALKER gerettet. Hier auf dieser Insel gibt es viele Rettungs- geschichten. Wir danken all diesen un-

Here and today, at this place of failure and loss, we want to stop for a moment and create a space for all those who lost their lives. Remembering here means to save the stories of the uncounted who died at the borders of Europe.

They had been on the way to change their lives on their own. Their death is the death in search for freedom. And that concerns all of us.

There would be many more names and many more stories. We will never forget the others but in this moment we will remind those who died in March 2013.

So let us speak out their names:
LUJAIN HASHASH (3 years) – he lives!
ABDULLAH HASHASH (6 years) – he lives!
JINAN HASHASH (7 years) – she lives!
KADRI TARKMANI (14 years) – he lives!
KAMAR SENI (17 years) – he lives!

φορτηγό πλοίο YALKER. Εδώ, σε αυτό το νησί, υπάρχουν πολλές ιστορίες διάσωσης. Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους εκείνους τους ανώνυμους γενναίους ανθρώπους.

Ευχαριστούμε επίσης όσους είχαν την πραγματικά λυπηρή αρμοδιότητα να ανασύρουν νεκρούς από τη θάλασσα, χωρίς να έχουν την ευκαιρία να τους βοηθήσουν με κάποιο τρόπο. Πενθούμε μαζί με εκείνους που έχουν τα πρόσωπά των νεκρών ακόμα στη μνήμη τους.

Εδώ και τώρα, σε αυτό το μέρος της αποτυχίας και της απώλειας, θέλουμε να σιωπήσουμε για μια στιγμή και να δημιουργήσουμε ένα σημείο μνήμης για όλους εκείνους που έχασαν τη ζωή τους. Με τη εκδήλωση μνήμης εδώ θέλουμε να διατηρήσουμε τις ιστορίες των ανιθιμητων ανθρώπων που έχασαν τη ζωή τους στα σύνορα.

Είχαν αρχίσει να αλλάζουν μόνοι τους τη ζωή τους. Ο θάνατος τους είναι ο θάνατος της αναζήτησης για την ελευθερία. Και αυτό μας επηρεάζει όλους.

Υπάρχουν πολλά ονόματα και

genannten mutigen Menschen.
Dank geht auch an diejenigen, die die wirklich traurige Aufgabe hatten, Leichname aus dem Meer zu bergen, ohne die Chance ihnen noch irgendwie helfen zu können. Wir trauern zusammen mit denjenigen, die die Gesichter der Toten noch immer vor Augen haben.

Hier und heute, an diesem Ort des Versagens und Verlustes wollen wir einen Moment innehalten und Raum schaffen für all diejenigen, die ihre Leben verloren haben. Hier zu gedenken heißt, die Geschichten der Ungezählten zu bewahren, die an den Grenzen Europas starben.

Sie waren aufgebrochen, um ihr Leben selbstständig zu verändern. Ihr Tod ist der Tod auf der Suche nach Freiheit. Und dies berührt uns alle.

Es gibt viel mehr Namen und Geschichten. Wir werden niemals die anderen vergessen, doch in diesem Moment erinnern wir uns an diejenigen, die im März 2013 gestorben sind.

MUHAMAD SENI (21 years) – he lives!
FATIMA HASHASH (30 years) – she lives!
MUSTAFA SAHRAZI (30 years) – he lives!
OMAR HASHASH (40 years) – he lives!

We will never forget them.

We promise to give our best to tear down the borders that killed them.

Remembering and listening to those stories, hopes and dreams that have been washed ashore means also to listen to their warnings and accusations:

This Europe is not safe, human rights and refugee rights have lost all relevance! The victims ask the ones alive to take action against this Europe of Frontex – borders and walls. They demand us to struggle and to invent a Europe of solidarity, overcoming the deathly migration regime.
For the ones who will pass by in the future, the fountain that will be built later

ιστορίες. Ποτέ δεν θα ξεχάσουμε τους άλλους, αλλά αυτή τη στιγμή θυμόμαστε όσους έχουν χάσει τη ζωή τους το Μάρτιο του 2013.

Ας πούμε μαζί τα ονόματα τους:
LUJAIN HASHASH (3 ετών) – ζει!
ABDULLAH HASHASH (6 ετών) – ζει!
JINAN HASHASH (7 ετών) – ζει!
KADRI TARKMANI (14 ετών) – ζει!
KAMAR SENI (17 ετών) – ζει!
MUHAMAD SENI (21 ετών) – ζει!
FATIMA HASHASH (30 ετών) – ζει!
MUSTAFA SAHRAZI (30 ετών) – ζει!
OMAR HASHASH (40 ετών) – ζει!
Δεν πρόκειται ποτέ να τους ξεχάσουμε.

Υποσχόμαστε να κάνουμε το καλύτερο δυνατό για να ρίξουμε αυτά τα σύνορα που τους δολοφόνησαν.

Το να θυμόμαστε και να ακούμε αυτές τις ιστορίες των ελπίδων και των ονείρων που ξεβράστηκαν, σημαίνει επίσης να ακούμε τις προειδοποιήσεις και τις κατηγορίες από αυτούς τους θανάτους. Αυτή η Ευρώπη δεν είναι ασφα-

Lasst uns ihre Namen zusammen sprechen:

LUJAIN HASHASH (3 Jahre) – er lebt!
ABDULLAH HASHASH (6 Jahre) – er lebt!
JINAN HASHASH (7 Jahre) – sie lebt!
KADRI TARKMANI (14 Jahre) – er lebt!
KAMAR SENI (17 Jahre alt) – er lebt!
MUHAMAD SENI (21 Jahre) – er lebt!
FATIMA HASHASH (30 Jahre) – sie lebt!
MUSTAFA SAHRAZI (30 Jahre) – sie lebt!
Omar Hashash (40 Jahre) – er lebt!

Wir werden sie niemals vergessen.

Wir versprechen unser Bestes zu geben, um diese Grenzen niederzureißen, die sie ermordeten.

Sich an die Toten zu erinnern und ihre Geschichten zu hören, von Hoffnungen und Träumen die weggespült wurden, heißt auch ihre Warnungen und Anklagen zu hören:

Dieses Europa ist nicht sicher, Menschenrechte und Flüchtlingsrechte haben jegliche Relevanz verloren! Die Op-

on should be a place to rest on their further way, providing them with water and the feeling that they are welcome.

We invite you to have a rest – and then to move on: to tear down the borders and to build another, a welcoming Europe.

STORY I:

On Sunday morning we went to the cemetery. The relatives of the Syrian refugees who drowned in March. A young Afghan friend who helped to bury the children who drowned in 2009 from the shipwreck in Korakas. We walk through the cemetery. We find them in the back, where the cemetery ends, behind a pile of garbage. The contrast is sharp: this is the place for those, who, even after death, are not respected. On Saturday I was unable to cry during the memorial, I was too angry. Today I sit in front of the grave of a six-year old boy, beside me rests my young Afghan friend in my arm and we pick up shards of broken bottles and plastic garbage in front

λής, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα δικαιώματα των προσφύγων έχουν χάσει κάθε ενδιαφέρον! Τα θύματα ζητάνε από τους επιζώντες να ταχθούν ενάντια σε αυτήν την Ευρώπη της Frontex Ευρώπη να δράσει, ενάντια σε σύνορα και φράχτες. Μας καλούν να αγωνιστούμε για να εφεύρουμε μια Ευρώπη της αλληλεγγύης και για να ανατρέψουμε αυτό το θανάσιμο συνωριστικό καθεστώς.

Για όσους θα περνούν από αυτό το μέρος στο μέλλον αυτή η βρύση που θα κατασκευαστεί σύντομα εδώ, θα είναι ένα μέρος ανάπαυσης στο ταξίδι τους, θα τους δίνει νερό και την αίσθηση ότι είναι ευπρόσδεκτοι.

Σας καλούμε να κάνετε μια παύση και στη συνέχεια να συνεχίσετε: σπάστε τα σύνορα και δημιουργήστε μία νέα, φιλόξενη Ευρώπη.

ΙΣΤΟΡΙΑ I:

Κυριακή το πρωί πήγαμε στο νεκροταφείο μαζί με τους συγγενείς των Σύριων προσφύγων που πνίγηκαν το Μάρτιο. Μαζί μας ένας νεαρός Αφγανός

fer fordern die Lebenden auf, gegen dieses Europa von Frontex vorzugehen – gegen Grenzen und Mauern. Sie fordern uns auf zu kämpfen, ein Europa der Solidarität zu erfinden und dieses tödliche Grenzregime zu überwinden.

Für diejenigen, die in der Zukunft hier vorbeikommen wird der Brunnen der bald errichtet wird ein Ort des Ausruhens auf ihrer Reise sein, der ihnen Wasser gibt und das Gefühl, willkommen zu sein.

Wir laden euch ein eine Pause zu machen und dann weiterzuziehen: die Grenzen niederzureißen und ein neues Europa zu erfinden, das Willkommen heißt.

STORY I:

Sonntagmorgen sind wir zum Friedhof gefahren. Die Angehörigen der syrischen Flüchtlinge die im März ertranken. Ein junger afghanischer Freund, der mithalf die Kinder zu beerdigen, die 2009 bei dem Bootsunglück in Korakas starben. Wir laufen über den Friedhof.

of the caved in grave of the child. The next day two others go again and paint names on pieces of broken marble. On our way back we think about planning a workday at the cemetery for our next journey.

STORY II:

The relatives of the drowned Syrian refugees arrived and they had in their pockets the pictures and also the passports of their losses. In the passports you can see the small children born in Greece, the authorities' stamps that they were refused entry in Evros region some time before they died in the sea. They were speaking about the tragedy of this whole incident: they had not been able to save their relatives through family reunion because even after many years in Greece they had not received papers. We made photos of the passports and we put them on the memorial. They went to look for plants and they prepared the place of the memorial. We will change this place again next year and finally we

φίλος που βοήθησε στην ταφή των παιδιών που έχασαν τη ζωή τους στο ναυάγιο στον Κόρακα το 2009 . Περπατάμε μέσα από το νεκροταφείο. Βρίσκουμε τα μνήματα τους στο τέρμα πίσω από ένα σωρό από σκουπίδια. Η αντίθεση είναι σκληρή: εδώ είναι η γωνία για εκείνους των οποίων η αξιοπρέπεια δεν είναι σεβαστή ακόμα και μετά το θάνατό τους. Το Σάββατο κατά τη διάρκεια του μνημείου δεν έκλαψα , ήμουν πάρα πολύ θυμωμένη . Σήμερα , κάθομαι μπροστά από τον μνήμα ενός εξάχρονου αγοριού, στην αγκαλιά του νεαρού αφγανού φίλου.Με το άλλο χέρι μαζεύουμε και οι δύο θραύσματα από σπασμένα μπουκάλια και πλαστικά από τον ισοπεδωμένο παιδικό τάφο. Την επόμενη ημέρα, πηγαίνουν δύο άλλοι και γράφουν με χρώματα ονόματα πάνω σε κομμάτια από σπασμένα μάρμαρα . Σκεφτόμαστε στο δρόμο της επιστροφής, στο επόμενο ταξίδι να αφιερώσουμε μία μέρα εργασία στο νεκροταφείο.

Wir finden die Gräber ganz am Ende, wo der Friedhof endet, hinter einem Müllhaufen. Der Kontrast ist hart: hier ist die Ecke für diejenigen, deren Würde nicht mal am Ende nach ihrem Tod respektiert wird. Am Samstag während des Memorials habe ich nicht geweint, ich war zu wütend. Heute sitze ich vor dem Grab eines wohl 6jährigen Jungen, im Arm den jungen afghanischen Freund, mit der anderen Hand sammeln wir beide Scherben zerbrochener Flaschen und Plastikmüll von dem eingesunkenen Kindergrab. Am nächsten Tag gehen zwei andere wieder hin und malen Namen auf Stücke zerbrochenen Marmors. Wir denken auf dem Rückweg darüber nach, bei einer nächsten Reise einen Arbeitstag auf dem Friedhof einzulegen.

STORY II:

Die Angehörigen der ertrunkenen syrischen Menschen kamen an und sie trugen in ihren Taschen die Bilder und Pässe ihrer verlorenen Liebsten. In den Pässen kann man kleine Kinder sehen,

will build up a fountain to rest, which is a very common way of memorial in Greece. The relatives felt this memorial as a possibility to remember and share their loss. When we said goodbye one of them said how thankful he is for this journey – and that he would like to continue to work together with us.

STORY III:
After the memorial ends, we walk along the harbour. Many of us have cried a lot, in grief about various losses. In memory of lost friends from school in other places and other boats and other times. In memory of the own fear to die on the trip once with a small rubber-boat in a rough sea without being able to swim... We walk along the harbour and back into life. We sit down together in the Hotel Votsala in Thermi. It is a warm and welcoming place with a lot of space to move outside in the garden directly at the seaside. We share delicious food, our friends Dafni and Giannis, who run the hotel invited us to eat. Some start to play table tennis. Some start to talk. We take a deep breath. We will never forget but we start already to continue our way.

ΙΣΤΟΡΙΑ II :
Οι συγγενείς των σύριων προσφύγων που πνίγηκαν έφτασαν και μετέφεραν στις τσέπες τους τις φωτογραφίες και τα διαβατήρια των αγαπημένων τους που χάθηκαν. Στα διαβατήρια τους βλέπουμε φωτογραφίες μικρών παιδιών, γεννημένα στην Ελλάδα, την σφραγίδα των ελληνικών αρχών στα σύνορα που αρνήθηκαν την είσοδο τους στην περιοχή του Εβρου, λίγο πριν πεθάνουν στη θάλασσα. Μας μίλησαν για την πλήρη έκταση της τραγωδίας : δεν θα μπορούσαν να σώσουν τις οικογένειές τους μέσω της οικογενειακής επανένωσης , επειδή και οι ίδιοι -αν και χρόνια στην Ελλάδα- δεν είχαν πάρει χαρτιά. Βγάλαμε φωτογραφίες τα διαβατήρια και τα τοποθετήσαμε πάνω στο μνημείο στη Θερμή. Οι συγγενείς έψαξαν να βρουν φυτά για να διακοσμήσουν το χώρο του μνημείου. Θα αλλάξει αυτό το μέρος και την επόμενη χρονιά θα κατασκευάσουμε εκεί μια βρύση σύμβολο ειρήνης . Οι συγγενείς είδαν αυτό το μνημείο σαν μία ευκαιρία να τιμήσουν τη μνήμη των νεκρών τους και να μοιραστούν την απώλεια τους. Όταν τους αποχαιρετήσαμε ο ένας εξ αυτών μας είπε πόσο ευγνώμων ήταν για αυτό το ταξίδι και ότι θα ήθελε να συνεχίσει να συνεργάζεται μαζί μας .

ΙΣΤΟΡΙΑ III:
Μετά το μνημόσυνο, περπατήσαμε κατά μήκος του λιμανιού. Πολλοί από εμάς έκλαψαν πολύ, πενθώντας τις πολλές απώλειες. Στη μνήμη των χαμένων φίλων από το σχολείο ή από άλλα μέρη και άλλα σκάφη. Στη θύμηση του δικού μας φόβου για το θάνατο σε ένα ταξίδι μέσα σε μια μικρή βάρκα σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα, χωρίς να γνωρίζουμε κολύμπι....Περπατήσαμε κατά μήκος του λιμανιού, πίσω στη ζωή. Καθίσαμε μαζί στο ξενοδοχείο Βότσαλα στη Θέρμη. Ήταν ένας ζεστό και φιλόξενο μέρος, με άφθονο χώρο για να κινηθεί κανείς στον κήπο και δίπλα στη θάλασσα. Φάγαμε νόστιμο φαγητό. Οι φίλοι μας, η Δάφνη και ο Γιάννης, που έχουν το ξενοδοχείο μας κάλεσαν σε δείπνο. Κάποιοι άρχισαν να παίζουν πινγκ-πονγκ. Κάποιοι άρχισαν να μιλούν. Εμείς αναπνεύσαμε βαθιά. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ, αλλά έχουμε ήδη αρχίσει να προχωράμε.

geboren in Griechenland, den Stempelabdruck der Behörden, die ihnen Eintritt verweigerten in der Evros Region einige Zeit bevor sie im Meer starben. Sie sprachen über das ganze Ausmaß der Tragödie: sie konnten ihre Angehörigen nicht durch Familienzusammenführung retten, da sie selbst nach vielen Jahren in Griechenland keine Dokumente erhalten hatten. Wir machten Bilder von den Pässen und legten sie auf das Denkmal. Sie suchten Pflanzen um den Ort des Denkmals zu dekorieren. Wir werden diesen Ort nächstes Jahr wieder verändern und letztlich werden wir ein Brunnen der Ruhe errichten, was eine übliche Art in Griechenland ist zu gedenken. Die Angehörigen empfanden dieses Denkmal als eine Möglichkeit zu gedenken und ihren Verlust zu teilen. Als wir uns verabschiedeten sagte einer von ihnen, wie dankbar er sei für diese Reise und dass er gerne weiter zusammenarbeiten würde.

STORY III:
Nach der Gedenkveranstaltung gingen wir am Hafen entlang. Viele von uns hatten viel geweint, in Trauer um die vielen Verluste. In Gedenken an verlorene Freunde aus der Schule oder anderen Orten und anderen Booten und aus anderen Zeiten. In Gedenken an die eigene Angst zu sterben auf der einstigen Reise auf einem kleinen Schlauchboot in einem rauhen Meer ohne schwimmen zu können... Wir gingen am Hafen entlang, zurück ins Leben. Wir saßen zusammen in dem Hotel Votsala in Thermi. Es war warm und ein einladender Ort mit viel Platz sich im Garten direkt am Meer zu bewegen. Wir teilen köstliches Essen, unsere Freunde Dafni und Giannis, die das Hotel führen, luden uns zum Essen ein. Einige begannen Tischtennis zu spielen. Einige begannen zu reden. Wir atmeten tief durch. Wir werden niemals vergessen, aber wir beginnen schon weiterzumachen.

OTHER MEMORIALS

There have already been two similar memorials, organised by Welcome to Europe: in summer 2010 activists came together with survivors of a boat tragedy in October 2009 in Korakas/Lesvos. In 2011 activists came together with relatives in the Evros region at the Greek land-border near Provatonas. In both places commemorative plaques were erected. The plaque in Provatonas was unfortunately destroyed – probably by racists. In autumn 2011 a report was published concerning the experiences of searching and commemorating the lost and murdered at the border, entitled “Lost at border”.

Report in English:
http://infomobile.w2eu.net/files/2012/01/lostatborder_bericht_web.pdf
Report in German:
http://infomobile.w2eu.net/files/2013/03/lostatborder_webversion.pdf

ΆΛΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΝΗΜΗΣ

To Welcome to Europe έχει πραγματοποιήσει ήδη δύο παρόμοιες εκδηλώσεις μνήμης: Το καλοκαίρι του 2010 συγκεντρώθηκαν ακτιβιστές μαζί με επιζώντες ενός ναυαγίου τον Οκτώβριο του 2009 στο Ακρωτήριο Κόρακα στη Λέσβο. Το 2011 ακτιβιστές και συγγενείς θυμάτων συγκεντρώθηκαν περιοχή του Έβρου στα χερσαία σύνορα Τουρκίας – Ελλάδας στον Προβατώνα. Και στα δύο μέρη τοποθετήθηκαν αναμνηστικές πλάκες. Η πλάκα στον Προβατώνα δυστυχώς καταστράφηκε-πιθανότατα από ρατσιστές. Το φθινόπωρο του 2011, δημοσιεύσαμε μία έκθεση σχετικά με την εμπειρία της αναζήτησης και της μνήμης αγνοουμένων που σκοτώθηκαν στα σύνορα με τον τίτλο "Lostatborder" (Χαμένοι στα σύνορα).

Αγγλική έκδοση της έκθεσης:
http://infomobile.w2eu.net/files/2012/01/lostatborder_bericht_web.pdf
Γερμανική έκδοση της έκθεσης
http://infomobile.w2eu.net/files/2013/03/lostatborder_webversion.pdf

ANDERE GEDENKVERANSTALTUNGEN

Es hat bereits zweimal zuvor ähnliche Gedenkveranstaltungen von Welcome to Europe geben: im Sommer 2010 versammelten sich einige AktivistInnen gemeinsam mit Überlebenden eines Schiffsunglücks vom Oktober 2009 in Korakas/Lesvos. Im Jahr 2011 kamen AktivistInnen zusammen mit Angehörigen in der Evros-Region an der Landgrenze Griechenlands bei Provatonas. An beiden Orten wurden Gedenktafeln angebracht. Die Gedenktafel in Provatonas wurde leider zerstört – wahrscheinlich von Rassisten. Im Herbst 2011 erschien ein Bericht über die Erfahrungen bei der Suche und im Gedenken an Verschwundene und Getötete an der Grenze mit dem Titel „Lost at border“.

Bericht auf Englisch:
http://infomobile.w2eu.net/files/2012/01/lostatborder_bericht_web.pdf
Bericht auf Deutsch:
http://infomobile.w2eu.net/files/2013/03/lostatborder_webversion.pdf

WE WANT OUR BABA BACK!

The second PIKPA booklet is published. First as a Greek edition, English and German will follow.

Pashtu and her oldest son, 12 year old Kandahra, recount their story of escape and how the father of the family became arrested and accused of smuggling.

While telling the story, the three little children drew down their memories and we turned that into a booklet. We want to sell it so that the legal fees for the father can be paid and also to provide the family that lives since September in PIKPA with a bit of money.

3€ Euro
PIKPA Mitilini 2013

ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ ΜΑΣ ΠΙΣΩ!

Το δεύτερο φυλλάδιο του ΠΙΚΠΑ δημοσιεύτηκε. Είναι η πρώτη φορά που γίνεται σε ελληνική έκδοση. Ακολουθεί η αγγλική και γερμανική έκδοση.

Η Παστού και ο 12 χρονος μεγαλύτερος γιος της Κανταχρά, διηγούνται την ιστορία φυγής τους και πως ο πατέρας κατέληξε στη φυλακή κατηγορούμενος ως διακινητής .

Τα τρία μικρότερα παιδιά της οικογένειας ζωγραφίζουν κατά τη διάρκεια της διήγησης τις αναμνήσεις τους και από αυτές φτιάξαμε ένα μικρό βιβλίο. Ότι πρόκειται να πουληθεί θα διατεθεί για τα έξοδα της δίκης του πατέρα και για να έχει η οικογένεια -η οποία ζει από τον Σεπτέμβριο του 2013 στο ΠΙΚΠΑ -μερικά χρήματα για να καλύψει τις ανάγκες της.

Τιμή:
3 – Ευρώ
ΠΙΚΠΑ Μυτιλήνη 2013

WE WANT OUR BABA BACK!

Das zweite PIKPA-Büchlein ist veröffentlicht. Erst einmal nur in einer griechischen Auflage. Es werden Auflagen in Englisch und Deutsch folgen.

Pashtu und ihr 12 jähriger Sohn Kandahra, der der älteste ist, erzählen ihre Fluchtgeschichte und darüber, wie der Familienvater im griechischen Gefängnis gelandet ist, angeklagt als Fluchthelfer.

Die drei kleineren Kinder zeichneten während der Erzählung ihre Erinnerungen und daraus haben wir ein kleines Buch gemacht. Es soll verkauft werden, so dass die Gerichtskosten für den Prozess des Vaters bezahlt werden können und die Familie, die seit September in PIKPA lebt, ein bisschen Geld zur Verfügung hat.

3€ pro Exemplar
PIKPA Mitilini 2013

EDITORIAL ΕΚΔΟΣΗ IMPRESSUM

JUGENDLICHE OHNE GRENZEN

ΝΕΟΙ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

YOUTH WIOUT BORDERS:

www.jogspace.net
www.facebook.com/jogspace
c/o IB-Hanau
Marktstr. 3
63450 Hanau
Tel: 06181-92308-0
Fax: 06181-92308-20

WELCOME TO EUROPE:

Welcome to Europe on Lesvos:
<http://lesvos.w2eu.net>
Infomobile Greece //
Infomobil Griechenland:
<http://infomobile.w2eu.net>
Webguide for refugees and Migrants:
<http://w2eu.info>
Email: contact@w2eu.info

Übersetzungen

Μετάφραση κειμένων

Translations:

Aristos, Chrissa, Maurice, Kathy

Fotos

Φωτογραφίες

Photos:

Abdollah, Marily, Doro, Sahar

Die Reise wurde gefördert durch Jugend
in Aktion. // The journey was financed
by Youth in Action.

DONATIONS FOR INFOMOBILE GREECE

(for further activities on Lesvos)

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ

ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ YOUTH IN ACTION

ΔΩΡΕΕΣ ΓΙΑ ΤΟ INFOMOBILE GREECE

(για περαιτέρω δραστηριότητες
στη Λέσβο)

SPENDEN FÜR DAS INFOMOBIL

GRIECHENLAND

(für weitere Aktivitäten auf Lesvos):

Wohnschiffprojekt Altona e.V.

Keyword: Infomobile
Spendenkonto: 1257 122 737
BLZ: 200 505 50
Hamburger Sparkasse
IBAN: DE06200505501257122737
BIC: HASPDEHHXXX

